HLAS NÁRODA

"Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Ten svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN, arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Udržení českého vědomí, řeči a novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 Roč. (Vol.) I. — Číslo (No.) 8. Sobota (Saturday) 21. února (February) 1976 Cena 25 centů

Dr. ANTONÍN KRATOCHVIL:

JAK SE ČESKOSLOVENSKO PŘEDVÁDÍ SVĚTU

V pařížském Velkém paláci na Elyzejských polích skončila právě výstava **Deset století českého a slovenského umění.** Byla to velká událost. Přesněji: mohla být. V Paříži, považované už po staleti za hlavní město světového výtvarného umění, bylo možno srovnávat vrcholy umění z našich zemí se špičkovými projevy celého světa.

Výstava však bohužel neměla *takovou publicitu, jakou by si zasloužila,* protože její koncepce neodpovídala danému námětu. Přehlídky tohoto druhu jsou výsledkem mnohaletého úsilí. Československá se koncipovala asi deset let. Byla totiž součástí francouzsko-československé kulturní výměny a jejím generálním komisařem byl původně Adolf Hoffmeister, který byl nejen citlivým znalcem našeho umění, ale také francouzského prostředí. **Pražan Hoffmeister** byl tak trochu Pařížanem, jako umělec dokonce příslušníkem Pařížské školy.

Původní název výstavy zněl **Český a slovenský génius.** Hoffmeister chtěl bez ohledu na umělecko-historickou úplnost poukázat především na to, co bylo v českém a slovenském umění posledního tisíciletí revoluční, to znamená, v čem naše země předvídaly příští vývoj. Výstava se měla původně konat na jaře roku 1969 a byla odvolána proto, že by už svým názvem vyvolala nelibost sovětských úředních míst. (sic!) Hoffmeister patřil ostatně tehdy už k nežádoucím umělcům.

Jeho úkol převzali později jiní a výstava dostala nový, s hlediska pookupační ideologie, nezávadný název: **Deset století českého a slovenského umění.** To už nikoho neprovokovalo. Prvním těžištěm výstavy bylo umění Velké Moravy. Nedávno zesnulý historik profesor P. František Dvorník ve svém díle dokázal, že Velká Morava nebyla okrajovým, nýbrž normálním a formativním státním útvarem tehdejší Evropy. Potvrzují to také umělecká díla z oné doby, zejména vykopávky z posledních dvaceti let, na nichž má zásluhu zvláště Archeologický ústav Československé akademie věd v Brně a jeho vedoucí, profesor Poulík.

Toto oddělení výstavy bylo společné pro české země a Slovensko. Další období: románský sloh, gotika, renezance, baroko a umění 19. a 20. století byly na výstavě územně rozdělené. Původní pořadatel by patrně s tímto rozdělením nesouhlasil.

Převážná část výstavy **Deseti století českého a slovenského umění** v pařížském Velkém paláci měla ostatně náboženský charakter, jak je to dáno tím, že aspoň v šesti až osmi z těchto deseti století mělo výtvarné umění v našich zemích především náboženskou funkci. To je snad důvod, proč výstava neměla dostatečnou publicitu ani v Československu. Náboženství, jak se zdá, je spíš jen pro vývoz.

Francouzský divák by byl zvědavý zvláště na konec 19. století a na výboje českého a slovenského moderního umění v naší době. Zde však nejvíce zasahovala cenzura. A tak jsme na výstavě viděli spíše umění funkcionářské než opravdu revoluční. Zvláště v oddělení dvacátého století nezbylo z původní Hoffmeistrovy koncepce skoro nic. Ve Francii je dobře známá úloha českých a slovenských umělců, kteří se inspirovali v Paříži a kterým se podařilo tento vliv strávit tak, že mohli navázat na domácí tradice a rozvinout francouzské podněty novým směrem. Z tohoto období byla na výstavě pouhá torza. Hlavně chyběl přínos pražského surrealismu a také experimentální české a slovenské umění z šedesátých let, jehož tvůrci jsou dnes vesměs politicky nežádoucí.

Tak akce, která mohla mít podobný úspěch jako československé expozice na světových výstavách v Bruselu a v Montrealu, byla pouze projevem oficiálním, formálním splněním závazků, které vyplynuly z francouzsko-československé dohody o kulturní výměně. To je dost málo, uvážíme-li, jaká příležitost tím byla promarněna.

Přehlédneme-li výstavu ještě jednou v rychlé zkratce, jeví se nám její koncepce zvlášť groteskně. Divák měl mít dojem, že se celých tisíc let naše umění vyvíjelo k socialistickému realismu Čumpelíka, Brože a dalších a že socialistický realismus je vyvrcholením našich národních tužeb. Přitom se dnes k doktríně socialistického realismu u nás hlásí sotva jedina desetina všech výtvarníků. Mírně řečeno: výstava tak zkreslila skutečnou situaci. A většina pařížských kritiků si toho všimla.

"Tak končí svatí" . . .

bylo napsáno jednou v r. 1951 v pražských novinách pod obrázkem starého haraburdí a otlučených vzácných soch z vykradených kostelů a klášterů v opuštěném pohraničí. Když se však komunistický režim v r. 1958 na Světové výstavě v Bruselu neměl západu čím pochlubit — (kromě tradičního křišťálového skla, českých granátů a hudebních nástrojů) — rychle "přesedlal" na tisíciletou kulturnost našich dvou národů; dal opravit ty nejcennější staré sochy a v čs. pavilonu v Bruselu to nakonec vypadalo jako v kostele. Podobně tomu bylo r. 1967 v kanadském Montrealu. Oba výstavní pavilony měly zasloužený úspěch. A když loňského roku v říjnu byla v Paříži zahájena výstava "DESET STOLETÍ ČESKÉHO A SLOVENSKÉHO UMĚNÍ" — (viz článek Dr. Ant. Kratochvila), umělecké výtvory našich křesťanských předků se opět komunistickému režimu náramně hodily k tomu, aby jimi světu dokazoval tradiční kulturnost naší staré vlasti, ačkoliv v ní dnes rdousí každý projev svobodného lidského ducha. — Nezapomeňme právě v těchto únorových dnech *(25.-28. 2.) v modlitbě na všechny obětí jeho málo kulturního barbarského násilí, komunistických koncentráků a dosavadní sociální diskriminace všech tvořivě schopných věřících.* (Vyšehradský kodex z r. 1085, z něhož je tato malba, byl jedním ze vzácných exponátů výstavy v Paříži.)

K případu špiona Pavla Minaříka

Mnichovská rozhlasová stanice Svobodná Evropa byla komunistům států moskevského bloku trnem v oku od zahájení svého pravidelného vysílání v květnu 1951. Její české a slovenské a později polské, maďarské, rumunské a bulharské pořady zprostředkovávaly občanům "lidových demokracií" informace, které jim vlastní sdělovací prostředky zamlčovaly. Právě před 20 lety — například — měla stanice možnost seznámit svoje posluchače s textem tajného projevu Nikity Chruščova, ve kterém na XX. sjezdu sovětských komunistů odhalil ohavnosti kultu J. V. Stalina. Takové a podobné "kousky" RFE ("Radio Free Europe") se soudruhům odnaproti samozřejmě krajně nezamlouvaly, neboť narušovaly jejich monopol v přidělování zpráv pohodlných režimu. A tak byli nasazeni různí špionkové resp. sběhové.

V průběhu čtvrtstoletí existence stanice se našli téměř ve všech sekcích; byly případy, že někteří se ke své činnosti přiznali a dali přednost životu na Západě. Před dvěma-třemi roky cestoval křížem-krážem zeměmi moskevských satelitů "kapitán Jaroszewicz" (či jak se opravdu jmenoval), který pracoval několik let v polské sekci RFE. Pokud jde o české sběhy, byla v listopadu 1955 prvním případem "slečna Dvořáková", písařka v americkém tzv. evaluačním oddělení. O necelý rok později se vrátil do Prahy (na nedlouhý čas) zástupce vedoucího čs. evaluací Karel Kasal, bývalý major Royal Air Force se svoji manželkou Helenou Bushovou, bývalou filmovou herečkou, která pracovávala jako režisérka v čs. produkčním oddělení. A před rokem byly československé sdělovací prostředky plné případu Ervina Maraka, který sice nebyl zaměstnancem RFE, ale "točil se" kolem ní a co se nedověděl přímo, to se pak v Praze nějak přikrášlilo. O Marákovi se dnes ví, že byl k práci pro pražský režim přinucen hrozbami pronásledování rodiny, žijící v Brně — a podle neověřených informací prý spáchal před nedávnem sebevraždu. —

Případ "kapitána rozvědky" Pavla Minaříka, který se — jak

(Pokračování na str. 7.)

ENGLISH SECTION INSIDE

Sloupek informací

K OTÁZCE, ZDA VĚŘIT KOMUNISTŮM A O ŠPANĚLSKU

Denní tisk, ale zvláště zpravodajské týdeníky, které sledují vývoj ve světě seriózněji se nyní stále častěji vracejí k úvahám na téma, jak dalece je možné věřit těm komunistickým stranám, jejichž vůdcové překypují ujišťováním, že jejich myšlení a jednání není poplatné zahraničním ideologickému centru v Moskvě, ale řídí se pouze zájmy vlastního národa. A že tedy jsou zralí ke spolupráci v demokracii.

Otázku znovu rozšířily polemiky kolem nedávné vládní krize v Itálii, kde je prozatímním cílem komunistů uzavření takzvaného "historického kompromisu" s křesťanskými demokraty — a nejnověji ji oživil únorový 22. sjezd komunistické strany Francie. Průčelí zasedací síně hlásalo velkými písmeny: "Demokratická cesta k socialismu — socialismus pro Francii". Pětihodinový referát generálního tajemníka strany Georges-e Marchais byl na mnoha místech zaměřen na zdůraznění autonomní politiky KS Francie. Odsoudil postup sovětských orgánů proti kritikům režimu ve vlastní zemi, vyslovil pochybnosti o platnosti doktrín o "diktatuře proletariátu" a odmítl "kasárenský komunismus", neboť francouzští komunisté jsou prý proti "uniformitě, která rdousí", prý jsou pro "rozličnost názorů, jež obohacuje". Podle Marchais-e komunisté jdou k socialismu "vlastní, francouzskou cestou". "Dnešní Francie," prohlásil, "není Ruskem roku 1917, ani Československem roku 1948."

Nová politika bývalého stalinisty Georges Marchais-e má vlivné odpůrce ve vlastních řadách, například v osobě šéfredaktora ústředního tiskového orgánu strany L'HUMANITÉ Roland-a Leroy — a nesouhlas vyjádřili i někteří hosté sjezdu francouzských komunistů. Pro nás je zajímavý výrok nejmenovaného představitele komunistické strany Československa: "Pro nás je tato ideologie nepřijatelná." A významný francouzský politik, ministr spravedlnosti Jean Lecanuet prohlásil: "Komunisté si nasazují masku určitého reformismu. Kdyby se kdy dostali k moci, tak ji odhodí."

Československý příklad

Záporné komentáře ke komunistickým snahám producírovat se v kabátě vlastenců a demokratů mají svoje opodstatnění. Vzpomínám-li si dobře, existují jen dva státečky, kde spoluvládnoucí komunisté odolali pokušením o totální mocenský převrat: Island a San Marino. Všude jinde — a jde v těch případech samozřejmě o důležitější územní celky — si etitelé ortodoxního Marxe a bolševického Lenina dříve nebo později prosadili velmi tuhou, ba bezohlednou samovládu. V Sovětském svazu, v Číně a Jugoslávii, v Albánii a v řadě zemí "afrického socialismu". A ovšem ve státech obsazených po válce Rudou armádou ve Střední a Východní Evropě. V Československu se právě v těchto dnech slaví "Vítězný únor" 1948.

Vedla k němu komunistická taktika "Národní fronty", to je spolupráce KSČ s ostatními politickými stranami v poválečných letech. Nešetřilo se projevy vlastenectví, neboť přece — podle Lenina — jde o "jeden z nejhlubších citů, které se v lidech pevně zakořenily". V březnu 1946 vyhlásila komunistická strana heslo "Získat většinu národa", jehož důležitou součástí bylo až do podzimu 1947 zdůrazňování "specifické československé cesty k socialismu"; k tomuto — jak se ukázalo — podvodu měl tehdejší vůdce KSČ Klement Gottwald souhlas samotného J. V. Stalina.

Komunisté se však nespoléhali jen na možné úspěchy své balamutící propagandy a na silnou pozici v parlamentě, ve vládě, "v jednotných" odborech (uniích) a v jiných důležitých institucích. Nakonec se stalo skutkem, co Gottwald oznámil již dne 4. února 1946 (!) na konferenci krajských tajemníků KSČ a redaktorů stranického tisku: "I kdyby se mělo stát, že bychom (ve volbách) nedocílili příznivého výsledku, bude i pak ještě vždy mít dělnická třída, naše strana, pracující lid v rukou dostatečné prostředky, zbraně a způsob, jak korigovat prosté mechanické výsledky hlasování. My potom ještě vždycky máme v rukou tolik prostředků a moci, abychom si vynutili pro dělnickou třídu (rozumě, že pro KSČ, pozn. J.N.) příznivé výsledky."

Tak hovořil předseda komunistické strany na důvěrné schůzi — (projev byl zveřejněn až v roce 1955) — v době, kdy před veřejností vlastenčil a prorokoval "vlastní československou cestu komunismu". Únorové události před 28 lety a roky následující ukázalo, která jeho slova platila. Jistě by to mělo být poučením pro komentátory politiky dnešních "bílých komunistů" v západní Evropě. Avšak vždycky tomu tak není, bohužel.

K vývoji ve Španělsku

O budoucnost Španělska po smrti dlouholetého "vůdce" (Caudillo) státu Francesca Franco existovaly oprávněné obavy. Jak se vypořádají jeho nástupci v čele s novým králem s problémy přechodu k novému, demokracii západního vzoru bližšímu pořádku?

Zatím se ukazuje, že docela dobře. Bezesporu zaúčinkoval na většinu Španělů, i odpůrců bývalého vládce příklad Portugalska, kde se komunisté nedočkavě drali k moci a v určitém období velmi názorně předvedli, jak si představují, že budou komandovat stát.

V nové vládě, kterou představil ministerský předseda Carlos Arias Navarro 11. prosince loňského roku, převládají podle shodného úsudku znalců španělských poměrů mužové, o jejichž upřímné snaze reformovat různé nedostatky bývalého systému se prý nedá pochybovat. A vskutku již jen o několik týdnů později, dne 28. ledna, předložil Arias program demokratizace režimu, která má prozatímně vyvrcholit v polovině příštího roku volbami do dvou nových zákonodárných komor; rozšířené politické svobody zakazují pouze extrémní levicí a separatistická hnutí.

Samozřejmě narazily vládní návrhy na opozici různých politických seskupení, která se zformovala v průběhu let ještě v ilegalitě a nyní by většinou naráz chtěla uskutečnit, co si představují pod "pokrokem", v němž spolupracují socialisté s křesťanskými demokraty, a dále "Demokratický svaz" ("junta"), který vedou komunisté; ti se, budiž připomenuto, představují v plášti straníků, sledujících "nezávislou" politiku francouzských a italských soudruhů, což mimo jiné dali najevo odsouzením sovětské okupace Československa v roce 1968. K jejich protestním akcím patřilo organizování všelijakých demonstrací v divokých stávek.

Španělská vláda však již prokázala, že se opozice nebojí. Za příklad může posloužit zpráva pražského RUDÉHO PRÁVA, datovaná v Madridě 12. prosince m.r.: "Známý španělský dělnický (rozuměj: komunistický, pozn. J.N.) předák Marcelino Camacho, který byl zatčen koncem minulého týdne, byl v pátek propuštěn na svobodu, když soudce upustil od soudního řízení proti němu." Byl věznu pět dní, protože "se podílel na organizování mnohatisícové demonstrace za úplnou amnestii pro politické vězně". Jak by skončil organizátor podobné akce v SSSR, anebo v Praze?

K ostražitosti alarmuje toho času nikoliv činnost komunistů, ale postup demokratických složek politického života ve Španělsku. Opojeny výhledy na příští vývoj ve státě žádají například — cituji ze zprávy o sjezdu pěti územních organizací křesťansko-demokratické strany ve španělském hlavním městě z 1. února — aby se na něm plně podíleli i komunisté.

Jistěže je v demokracii nesprávné vyslovovat zákazy i nepohodlných politických skupin. Příklad Spojených států, Západního Německa, Rakouska, skandinávských zemí, Británie a dalších ukazuje, že legálně, zákonem chráněné komunistické strany nemají sdostatek voličů. Jiná je ovšem situace v zemi, která ještě včera platila za "fašistickou diktaturu". Tam je prostor pro demagogii, což si možná demokratické síly ve Španělsku neuvědomují, nevědí dobře, s kým mají tu "čest".

Dne 25. ledna podepsal Henry Kissinger jménem Spojených států se Španělskem pětiletou "přátelskou smlouvu", která nahrazuje dosavadní dohodu na vládní úrovni. Nová smlouva zajišťuje Americe důležité vojenské základny, zavazuje ji pomoci Španělsku k členství v Atlantickém společenství (NATO) — a bude nás ovšem něco stát, to jest 1,12 bilionu dolarů hospodářské a vojenské pomoci. Evropští komentátoři tohoto ujednání zdůraznili však především — podle mého názoru správně — že jde o projev důvěry USA v demokratický vývoj tohoto státu.

Ano, věříme, že nikoliv revoluce jsou všelékem na společenské neduhy. Dokazuje to ostatně i hospodářský a politický "pokrok" komunistických států.

J. Netík

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, exilu a potřebám našich drahých doma.

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU.

VYDÁVÁ:

"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
S REDAKČNÍM KRUHEM.

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v U.S.A. $15.00.

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois.

February 21, 1976 — Vol. I, No. 8

DR. MIKULÁŠ FERJENČÍK:

ČO SA ROBÍ V POLSKU

V poslednom mojom článku v Hlasateli a v "Hlasu Národa" Staňesa Slovensko sovietskou republikou?" som sa zmienil o nekľudu v polsku. Mám za to, že nie je naškodu informovat našu verejnost krajansku o čo sa vlastne v Polsku jedna.

Začalo to ešte začiatkom decembra m. r. (5. dec.), že sa obrátilo 59 vedúcich polských intelektuálov na najvyššich predsaavitelov polského politického života otvoreným listom a vyhlásením, v ktorom žiadaju obnovenie a ustavné zaistenie 'slobody viery-vyznania, slobody práce,' slobody prejavu a informacii, ako aj slobody vedeckeho badania." Nato koncom decembra m. r. ozval sa VII. kongres "Spojenej polskej robotnickej strany", (PUWP) ktorá je čelnou organizáciou komunistickej strany Polska, ktorý žiada pre (PUWP) vedúce postavenie v politickej štruktúre Polska a uzanie večného priateľstva s spojenectva so Sovietskym Sväzom, čo by malo byt zaistené zmenou ústavy ešte vo februaru t. r. potvrdené volbami v marci t. r. 18. januara t. r. následovaly prejavy dvoch čelnych predstaviteľov cirkve rim. katolickej v Polsku Kardinala Štefana Wyszynskeho a Kardinala Karola Wojtyla, ktorí vo svojich kázaniach vo Varšave a v Krakove volajú po uznanie dôstojnosti a ľudskych práv pre národ polsky.

Mimo uvedených hrozia Polsku aj vážne hospodarske ťažkosti. Vychvalované zlepšenie v poslednych 4 rokoch, financované z pôžičiek z cudziny patrí *do minulosti. Potravín a menovite mäsa je znova nedostatek.* Dlhé fronty čakajúcich pred potravinárskymi obchodmi sú zasa bežným zjavom. Očakává sa drastické zvýšenie cen tovaru a menovite potravín po očakavanych volbach v marci t. r. Tento stav vzbudzuje obavy z obnoveni robotnických demoštrácií podobných tým z roku 1970, kedy bolo na rozkaz t. zv. robotnickej vlády zastrelených niekolko sto robotnikov.

Polsky americký kongres (PAC) v dopise adresovanem prez. Fordovi informuje ho o stavu veci v Polsku, menovite o hroziacej konfrontacie medzi komunistickou vladou a prevažnou väčšinou národa. Žiada prezidenta, aby Department of State vážne prezkumalo a posúdilo vyhlasenie 59 polských intelektualov, ako aj naše obchodne smluvy (trade and loan program) s Polskom a rozhodlo či výhody poskytnute Polsku (most favored status) ma zostat' v platnosti. Vyzývajú d'alej prezidenta, aby vláda aj Kongress Spoj. Štátov informoval vládu v Moskve aj vo Waršave o zápornom účinku (negative effect) tohto vývoja v Polsku pre budúcu spoluprácu medzi Východom a Západom a detente.

Československá národná rada americká uistila Polsky americký kongress prejavom svojho predsedu pri verejnom shromaždeniu dňa 9. t. m. usporiadanom polskými organizaciemi, o naprostej solidarit'e a úzkej spolupraci. Boj o slobodu Polska je aj bojom o slobodu Československa.

DROBNÉ ZPRÁVY

Bejrut. — Od pondělí 2. února jsou v Bejrutu továrny opět v provozu, ve školách se vyučuje a správní úřady prokazují své služby. Podle odhadů znalců hmotné škody, způsobené v Bejrutu občanskou válkou, dosahují výše 10 až 20 bilionů dolarů.

Lisabon. — V pěti portugalských městech 16,000 farmářů demonstrovalo pro zastavení pozemkové reformy a vyvlastňování pozemků. Obvinili socialistického ministra zemědělství Antonio Lopes Cardoso, že chce zkomunizovat zemědělskou produkci.

Jeruzalém. — Podle sdělení izraelského tisku jordánský král Hussein si povolal k poradě do Ammanu 15 poslanců, pocházejících ze západní části Jordánska, okupované Izraelem. S pomocí těchto politiků se bude snažit dosáhnout toho, aby při obecních volbách, které se v tomto území pod izraelským dozorem mají konat letos v dubnu, nezvítězily teroristické, prokomunistické či protimonarchické prvky.

Amman. — Syrie a Jordánsko se rozhodly zrušit mezi sebou všechny obchodní zábrany a utvořit jediné území, kde obchod bude volný. Zároveň se *usnesly založit jednu syrsko-jordánskou průmyslovou* společnost se základním kapitálem 60 milionů dolarů.

New York. — Předsedové Bezpečnostní rady Spojených národů se nyní střídají měsíčně, a to podle abecedního pořadu patnácti členských zemí. V únoru zastává funkci předsedy po prvé Američan, a to Daniel P. Moynihan, který však před několika dny rezignoval z funkce U.S. velvyslance u světové organizace.

Manila. — Na ostrově Mindanao u města Zomboanga přepadli mohamedánští guerilové autobus s cestujícími, z nichž jich 25 zabili a 30 zranili. Mohamedáni tohoto ostrova vedou proti vládním vojskům guerilovou válku už 41 měsíců.

Washington. — Spojené státy mají v úmyslu rozšířit své pobřežní pásmo vod pro rybolov z nynějších dvanácti mil na dvěstě mil. Příslušný zákon bude předložen Kongresu někdy v polovině tohoto roku; čeká se, že president Ford tento návrh přijme.

Tokio. — Protože sovětské rybářské lodi bezohledně provádějí masivní rybolov ve vodách kolem Japonska, takže po nich už nic nezbývá, japonská vláda se rozhodla, že později v tomto roce bude pásmo japonských výsostných vod rozšířeno z nynějších tří mil na dvanáct mil.

Madrid. — Podle sdělení organizace "Amnesty International" je ve španělských věze*ních drženo více než tisíc poli*tických vězňů. Zmíněná organizace doporučuje, aby Španělsku nebylo uděleno členství NATO ani Evropského hospodářského společenství, dokud nebude respektovat lidská práva. Proč zase jen tato jednostrannost? A co političtí vězni v komunistických zemích?

Mnichov. — Jeden 13-letý student reálky z vesnice Schirmitz u Weidenu spáchal sebevraždu ze strachu před špatným pololetním vysvědčením. Střelil se otcovou pistolí do hlavy. Důvod jeho sebevraždy byl skutečně malicherný; dobré školní vysvědčení ještě nezaručuje úspěch v životě.

Mnichov. — Ve vesnici Windelsbachu se jeden 29-letý zedník večer v hospodě opil a pak se za velkého mrazu sám vracel domů. Cestou se potácel a několikrát upadl do sněhu. Přede dveřmi svého domu znovu upadl, avšak už nevstal a usnul. Ráno jej pak nalezli mrtvého.

Madrid. — Ministerský předseda Carlos Arias oznámil, že bude pozměněna španělská ústava. Podle jednoho navrhovaného doplňku má být v budoucnu španělský parlament volen podobným způsobem jako v západních demokraciích. Neudal však žádné datum, kdy asi ve Španělsku budou svobodné volby zorganizovány.

Tel Aviv. — Následkem velkého nedostatku vodních srážek letos v zimě je hladina jezera Genezaretského, jednoho z hlavních zdrojů sladké vody v Izraeli, velmi nízká. Čeká se, že v létě bude v některých částech Izraele musit být sladká voda na příděly.

Pasadena, Kalif. — Sonda Viking-1., která má 4. července přistát na povrchu Marsu, a sonda Viking-2., která tam má přistát letos v září, pokračují v letu přesně podle plánu. U obou však z neznámých důvodů přestala fungovat jedna ze tří kamínek, jichž úkolem bude zahřívat vzorek půdy Marsu na teplotu 500 stupňů Celsia. Tyto sondy mají zjistit, zda na Marsu jsou stopy po životě.

Rio de Janeiro. — Statisíce obyvatel ve vnitrozemí na severovýchodě Brazílie trpí katastrofálním suchem. Za dne tam teplota přesahuje 104 stupňů Fahrenheita, studně a vodní toky jsou vyschlé, pole jsou vyprahlá a dobytek hyne žízní. V území Irece státu Bahia je nutno venkovanům rozdílet potraviny. Jedna rodina, ať je jakkoli velká, může obdržet na týden pouze jednu a čtvrt libry mouky, libru rýže, půl libry sušené ryby, dvě libry fazolí a čtvrt kvartu jedlého oleje.

Bonn. — V Mnichově zemřel ve věku 74 let slavný německý fysik Werner Karl Heisenberg, spoluzakladatel kvantové mechaniky a fysiky, nositel Nobelovy ceny.

• **Energetické problémy v ČSSR stále zaměstnávají funkcionáře KSČ.** Neklape to. Chybějí zdroje a ÚV neví kudy kam. Světový problém nafty tvrdě doléhá na satelity SSSR, který preferuje kapitalistické zákazníky, platící za naftu tvrdou devizou, před internacionálními závazky, jež má vůči svým "nerozborným" spojencům. V ČSSR převládá nyní tendence dát **nový impuls těžbě uhlí** — zvýšit ji ze 109,5 mil. tun (1973) na 116 mil. tun.

• • •

• **SVĚT PRODĚLÁ JADERNOU VÁLKU** ještě před rokem 2000, jestliže se všechny státy naší planety dobrovolně nezřeknou své suverenity ve prospěch jediné univerzální všesvětové vlády. K této pochmurné prognoze dospěla skupina amerických atomových badatelů z Harvardské university. Vědci soudí, že nukleární konflikt pravděpodobně nevypukne mezi supervelmocemi, USA a SSSR, nýbrž že ho spíše rozpoutají menší státy jako např. Izrael, arabské země, Indie, Pakistán nebo jiné africké státy, jež si do konce tohoto století jaderné zbraně opatří.

Profesor T. Schelling soudí, že před r. 2000 bude "kontrola" jaderných zbraní asi tak "účinná" jako je dnes kontrola pornografické literatury, nebo užívání heroinu. Podle jeho názoru největší nebezpečí je ve stále menších rozměrech a váze atomových pum — brzy se prý budou moci vozit v kufrech osobních aut nebo nosit na zádech. V r. 1999 bude, podle profesora, na světě v provozu asi tisíc velkých jaderných reaktorů, z jejichž radioaktivního odpadu bude možno vyrobit jednu pumu týdně.

• • •

Managua, Nicaragua. — Vláda Nicaraguy spolu s jednou americkou firmou chtějí využít energie sopky Momotombo — k jejímž posledním výbuchům došlo v minulém století — k výrobě elektřiny. Do svahu sopky bude učiněno 25 vývrtů; ve vzniklých prostorách pak budou umístěny parní turbiny, jež budou poháněť generátory. Podle odhadů rezervy energie této sopky je možno srovnat s rezervami zemního oleje v Perském zálivu.

New York. — Vloni se přibližně 18 milionů Američanů podrobilo operaci; při ní, nebo krátce po ní zemřelo více než 250,000 pacientů. Toto činí jednoho mrtvého na každých 72 operací. Přitom prý asi 11,900 operovaných lidí zemřelo následkem nehody, nedbalosti nebo neschopnosti chirurgů. V U.S.A. je na 320,000 lékařů.

Beloit, Wis. — Studentka Judith Steucková, 22-letá, se za svého pobytu v Madridě ve Španělsku v hotelu přiotrávila kysličníkem uhelnatým, unikajícím z vadného otopného tělesa. V bezvědomí pak byla převezena do Spojených států. Nyní po 32 dnech se z bezvědomí probudila. Protože se specialisuje svým studiem na rehabilitaci z duševních chorob, její opětné přizpůsobení životu jde hladce bez problémů.

Sydney. — Austrálie má největší známá uranová ložiska světa. Australská společnost "Pancontinental Mining" zjistila, že uranová ložiska "Jabiluka" v Severním území obsahují nejméně 189,000 tun oxydu uranu. S jeho těžbou však bude možno začít teprve v roce 1979.

Colorado Springs. — Podle zjištění komanda letecké obrany NORAD ve vesmíru kolem země nyní krouží 929 různých předmětů, z nichž je 151 umělých družic a ostatní jsou vesmírové odpadky: zlomky družic, které se rozpadly, odhozené nosné rakety atd. Od prvního Sputniku bylo do vesmíru vysláno celkem 8529 různých vesmírových předmětů: družic, sond, lodic atd.

Bartow, Fla. — Americký černoch Charles Smith, 133-letý, bývalý otrok, je nejstarším žijícím Američanem. Zrak, sluch i krevní tlak má normální. Je štíhlé postavy a dosud chodí. Nikdy nebyl velkým jedlíkem; prý kouřil a pil pivo a whisky už od svých 12 let. Jeho rada pro šťastný život: "Nikdy nenoste ošumělé šaty. Nikdy nechoďte bos. Máte-li něco, nezbavujte se toho, dokud nedostanete více. Užívejte svých peněz, dokud žijete, protože zemřete-li, nemůžete si je vzít s sebou. Milionář zemře a nic si z toho nevezme."

Washington. — Bývalý president Richard Nixon navštíví rudou Čínu u příležitosti 4. výročí své první návštěvy této země. Dne 21. února má přiletět do Pekingu. Výlohy, spojené s touto svou soukromou návštěvou, si bude hradit sám.

Washington. — Černý kůň, 29-letý "Black Jack", který vezl na hřbitov tři U.S. presidenty, včetně presidenta Kennedyho, jakož i tisíce jiných vysokých osobností, musil být v pátek usmrcen, protože mu stářím ledviny vypověděly službu. Zahrabán byl bez ceremonií.

Ve Spoj. státech mají lékaři vysoké platy

Chicago. — Podle zprávy American Medical Association v roce 1973 průměrný čistý výdělek amerického lékaře činil $49,415 za rok. Asi polovina amerických lékařů vydělává více než $50.000 ročně a 5 až 10 procent jich vydělává $100.000 nebo i více. Lékaři však tvrdí, že tyto jejich vysoké platy jsou plně oprávněné, jednak k vůli dlouhým studiím, která musili podniknout, jednak k vůli velmi nesnadným podmínkám jejich práce: běžně pracují 60 hodin týdně, někdy i 80 až 90 hodin, někdy jsou voláni k pacientům i v noci a často jsou ve vnitřním napětí, protože musí konat rychlá rozhodnutí, na nichž závisí život a smrt jejich pacientů.

V roce 200. výročí U.S.A.

Čs. Národní Rada Americká

Oblastní výbor Chicago

ZVE

SRDEČNĚ VÁS, VAŠI RODINU A PŘÁTELE

NA

XXV. VÝROČNÍ PLES

pořádaný

pod záštitou starosty města Berwynu,
p. Emila Vacína a paní E. Vacínové
a starosty Village of North Riverside,
p. John de Graafa a paní J. de Graafové

v sobotu 21. února 1976

v obou sálech

Sokola TÁBOR,

1602 S. Clarence Ave., Berwyn, Ill.

Společenský úbor. — Hudba Henryho Bláhy.

Předtančení:

Taneční skupina "BESEDA" se svými přáteli.

Večeře podávány od 7:30 hod.

Reservace stolů a předprodej vstupenek
v úřadovně ČSNRA, 2137 S. Lombard Ave.,
Cicero, Ill. — Tel.: 656-1117
— Stoly reservovány jen do 9:15 hod. —

Vstupné: $4.00

DOBA BĚHEM ROKU

7. NEDĚLE "BĚHEM ROKU".

MODLITBA: Prosíme tě, všemohoucí Bože, — dej nám správné poznání a pohni naši vůlí, — abys našel zalíbení v našich slovech i skutcích. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ — Z TŘETÍ KNIHY MOJŽÍŠOVY (Lv.19: 1—2, 17—18)

Hospodin řekl Mojžíšovi: "Mluv k celému společenství izraelských synů a řekni jim: Buďte svatí, poněvadž já, Hospodin, váš Bůh, jsem svatý!

K svému bratru neměj nenávist, ale otevřeně ho napomeň, aby ses kvůli němu neobtížil hříchem. Nemsti se, nechovej proti svým krajanům zášť, ale miluj svého bližního jako sebe. Já jsem Hospodin!"

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA KORINŤANŮM. (1 Kor. 3: 16—23)

Bratři! Nevíte, že jste Boží chrám a že ve vás bydlí Boží Duch? Kdo by Boží chrám ničil, toho zničí Bůh. Neboť Boží chrám je svatý, a vy jste ten chrám!

Ať se nikdo neklame! Myslí-li si někdo mezi vámi, že je moudrý, jak chce tento svět, musí se napřed stát "pošetilým". Jenom tak se stane moudrým. Moudrost totiž, jak ji chce tento svět, je v Božích očích pošetilost. Stojí přece v Písmě: 'On chytá moudré do léčky jejich vlastního chytráctví', a dále: 'Pán dobře zná výpočty moudrých: nejsou k ničemu.'

Nikdo ať proto neklade svou chloubu do lidí. Všecko je přece vaše: Pavel, Apollos i Kéfas, svět, život i smrt, to, co už tady je, i to, co teprv přijde, všecko patří vám. Vy však náležíte Kristu a Kristus Bohu.

EVANGELIUM PODLE SVATÉHO MATOUŠE. (Mt.5: 38—18)

Ježíš řekl svojim učedníkům: 'Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Oko za oko a zub za zub'. Já však vám pravím, abyste neodpláceli zlému; ale kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou; a tomu, kdo by se chtěl s tebou soudit a vzít ti košili, nech mu i plášť. Kdo tě donutí k službě na jednu míli, jdi s ním dvě. Kdo tě prosí tomu dej, a kdo si chce od tebe vypůjčit, od toho se neodvracej.

Slyšeli jste, že bylo řečeno: Milovati budeš bližního svého a nenávidět nepřítele svého'. Já však vám pravím: Miluite své nepřátele, dobře čiňte těm, kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kdo vás hanobí a pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce; protože on dává svému slunci svítit na dobré i zlé a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé.

Jestliže tedy budete milovat ty, kdo vás milují, jaká vás čeká odměna? Což i celníci nečiní totéž? A jestliže zdravíte jenom své bratry, co činíte zvláštního? Což i pohané nečiní totéž? Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec."

GRATULUJEME

PERSONÁLU "HLASU NÁRODA";

přejeme mu mnoho odběratelů a ze srdce prosíme

"Zdař Bůh!"

Za Spolek sv. Ludmily, čís. 27

České Katolické Jednoty.

Byl založen dne 4. ledna 1891 v osadě sv. Ludmily v Chicagu.

Trvá tedy již 85 úspěšných let a dosud je stále činný.

Své 85-leté jubileum oslaví letos v květnu.

Anna Jedlička-Gouwa, předsedkyně **Ladislava Kuchta-Beránek, tajemnice**

ČTENÍ Z PÍSMA SVATÉHO

STARÝ ZÁKON

s výkladem a poučením

SE ZŘETELEM NA VĚDECKÁ BÁDÁNÍ DO R. 1910

(Úryvky Písma sv. jsou podle překladu Prof. Dr. Jana Hejčla.)

* * *

Pokračování

Když tedy ona vcházela a činila se jinou, nežli byla, uslyšel Ahiáš šust nohou jejích, když vcházela do dveří a řekl: "Vejdi manželko Jeroboamova! Proč se jinou činíš, nežli jsi? Vždyť' poslán jsem já k tobě s řečí tvrdou. Jdi a pověz Jeroboamovi: "Toto praví Hospodin, Bůh Izraelův: "Já jsem tě vyvýšil z lidu, a ustanovil jsem tě za vůdce nad lidem svým izraelským. Odtrhl jsem království od domu Davidova, a dal jsem je tobě. Nebyl jsi však jako služebník můj David, který šetřil příkazů mých a lnul ke mně celým srdcem svým, čině, co se líbilo před obličejem mým, — ale páchal jsi zlo nade všecky, kteří byli před tebou, a učinil si's bohy cizí a lité, bys mne ke hněvu popudil, mnepak zavrhl jsi za sebe. Proto hle, já uvedu neštěstí na dům Jeroboamův." Ty vstaň a jdi domů. Právě, když vcházeti budeš do města, zemře chlapec. Ten jediný totiž z rodu Jeroboamova dostane se do hrobu, nebo nalezeno je na něm něco dobrého od Hospodina, Boha Israelova, v domě Jeroboamově. Ustanoví si pak Hospodin krále nad Israelem, a ten vyhladí dům Jeroboamův. A bíti bude Hospodin Bůh Israele, že bude jako třtina klátící se ve vodě. A vytrhne Israele z této země, dobré, kterou dal otcům jejich, a rozvěje je za Řeku, protože udělali si háje, by popouzeli Hospodina. Hospodin vydá Israele pro hříchy Jeroboama, který zhřešil i do hříchů uvedl Israele."

Vstala tedy manželka Jeroboamova, odešla a přišla do města. Když vstupovala na práh domu, byl chlapec již mrtev.

Dnů, ve kterých kraloval Jeroboam, byla dvacet dvě léta. Králové, kteří vládli po něm Nadab, Baasa, Ela. Zambri, Amri činili rovněž, co bylo zlé, před Hospodinem.

3. Král. 12—14.

Nové náboženství snadno a rychle.

Dvě říše byly teď vedle sebe: judská a israelská. V říši judské vládl syn Šalamounův Roboam. V říši israelské vládl Jeroboam. Obě dvě říše spojovalo jedno náboženství a jedna bohoslužba, která se měla vykonávati v chrámé Jerusalemském.

Jeroboam uvažoval: Budou-li moji poddaní choditi za bohoslužbou do judského Jerusalema, skloní se snad zase pod vládu krále judského. Toho nesmím připustiti, nemám-li pozbýti své politické moci. Udělám jim bohy v zemi israelské, ať' k nim chodí.

Protož uváživ tu věc udělal dvě zlatá telata. A postavil jedno v Betelu a druhé v Danu. I ustanovil svátek měsíce osmého, patnáctého dne toho měsíce, podobný slavnosti, která se slavívala v Judsku.

Lákadlo na neprozíravé: svoboda svědomí.

Jerobam z touhy po moci a slávě zakládá a lidu dává nové náboženství a novou bohoslužbu. Odtrhuje lid od pravé víry a učí jej věřiti jinak. Aby však nevzbudil tímto náboženským převratem odporu, ponechává leccos z náboženství pravého. Ustanovuje podobný svátek jako se slavíval v Jerusalemě. Zařídil také oltáře a oběti. Nové náboženství učinil velice lehkým a pohodlným. Přikázání Bohem zjeveného náboženství rázem byla zapomenuta a zavládla svoboda svědomí. Svoboda ta nebyla ovšem ničím jiným než protržením hrází autority Boží. "Věřím, co chci, a dělám, co chci." — "Věřím třeba ve hmotu zlatého telete jako v boha a dělám třeba něco Zákonem nedovoleného. Od nikoho nenechám se omezovat." Tak a podobně smýšlel Jeroboam a velká část národa Israelského. Tak a podobně smýšlí mnozí, kteří pohrdli zjeveným náboženstvím v církvi katolické a přidrželi se lidmi vymyšlených a založených věr a církví.

Pokračování na str. 5.)

Hovory o víře

(Pokračování z min. čísla.)

V minulém století první koncil vatikánský formuloval nauku o prvenství sv. Petra a římského papeže a také vyhlásil dogma papežské neomylnosti (r. 1870). Poslední ekumenický sněm církevní vatikánský druhý v minulém desítiletí vydává důležité konstituce věroučné o církvi a zjevení a řadu dekretů pastoračních. Také Otcové biskupové na ekumenickém sněmu vždy ve společenství s papežem jsou chráněni Duchem svatým od omylu ve věcech víry a mravů, když s konečnou platností vyhlašují pravdy Bohem zjevené.

A konečně je neomylný také papež římský sám, když mluví "ex cathedra". To znamená, když rozhoduje s konečnou platností jako nejvyšší učitel v církvi ve věcech víry a mravů pro celou církev. V tom případě Duch svatý nejvyššího učitele církve zde na zemi chrání od omylu. Vždyť' také na nástupce sv. Petra se vztahují slova Páně: "Šimone, Šimone! Hle Satan si vyžádal, aby vás třídil jako pšenici. Ale já jsem prosil za tebe, aby tvá víra neochabla, a ty se obrátě potvrzuj své bratry!" (Luk. 22, 31-32).

Biskup římský, právoplatný nástupce Petrův, má nejvyšší autoritu učitelskou v církvi na zemi, neboť na něho se také vztahují slova Ježíšova: "Ty jsi Petr a na té skále zbuduju církev svou a brány pekelné jí nepřemohou. Tobě dám klíče království nebeského. Cokoli svážeš na zemi —" (Mat. 16, 18-19). Z katedry mluví papež velmi zřídka. Sice se vydávají z Apoštolského Stolce různá nařízení, směrnice, také okružníky neboli encykliky papežské, které vždy nejsou neomylné. Papež bez koncilu stanovil dogmaticky církevní nauku v poslední době dvakrát. Bylo to vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném Početí Panny Marie Piem IX. 8.XII.1854 a dogmatu o Nanebevzetí Panny Marie Piem XII. 1.XI.1950. Před tím oba papežové se dotázali biskupů z celého světa, zda považují uvedené nauky za katolické a tradicí křesťanskou ověřené. A vlastně jenom postavili do jasného světla to, čemu se v církvi ode dávna věřilo. Správně již ve 3. st. zdůraznil sv. Irenej, biskup z Lyonu: "S touto církví římskou musí souhlasiti každá církev pro její vyšší knížectví (Ad. haer. IV.). Z uvedeného poznáváme, že neomylnost papežská je pojem velmi úzký.

Protestantské denominace, které se jasně po protestantské reformaci oddělily od právoplatné církve katolické, nemají zřejmě účastenství s církví obecnou. Je chvályhodné, že si podstatné prvky křesťanské uchovaly. Hlavně je to úcta protestantů neboli evangelíků

Pokračování na str. 5.)

(Pokračování ze str. 4.)

Co praví Ježíš Kristus zakladatelům falešných církví: Ariovi, Lutherovi, Zwinglimu, Kalvinovi, Farskému a Brodskému a tisícům jiných.

Velice těžce se prohřešil král Jeroboam, když tak lehkomyslně vyměnil víru pravou za víru bludnou. Bůh je pravda. Bůh lidem od počátku zjevoval nejpotřebnější části svojí Božské pravdy. Není větší urážky Boží než, když člověk svévolně pravdu Boží opouští bludem nebo nevěrou. Praví o tom v Novém Zákoně Ježíš Kristus: "Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit zákon nebo proroky. Nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. Vpravdě zajisté pravím vám: Dokavad nepomine nebe a země, nepomine jediné písmě neb jediná čárka ze zákona, až se všecko stane. Kdo by tedy zrušil jeden z příkazů těchto nejmenších a vyučil tak lidi, nejmenším bude slouti v království nebeském." Mat. 5, 17—19. Chápeme podle těchto slov samého Syna Božího, jak hroznou zodpovědnost uvalují na sebe nesčíslní původci bludných nauk a falešných církví urputně čelících proti jediné všesvětové církvi katolické.

Prameny bludů byly ve všech dobách ctižádost a smyslnost.

Ctižádost a slávychtivost svedly Jeroboama k odpadu od pravé víry. Od Jeroboama až po zakladatele nejnovějších církví (c. československá u nás) byly to znova a zase jen ctižádost a smyslná touha po svobodě svědomí, jež vedly k odpadu od církve katolické a k založení církví nových.

Mnoho nepřátel, mnoho cti.

Za šťastné můžeme považovati ty Israelity, kteří se nedali svésti k odpadu od pravého náboženství. Bylo jim jistě zakoušeti posměchu, nenávisti a pronásledování, ale to všechno jenom rozmnožovalo jejich zásluhy u Boha.

I církve katolická jest posmívána, nenáviděna a pronásledována po celou dobu devatenácti století, co trvá. Nebylo století, aby v něm církev v některé zemi nebyla krvavě potlačována. Kdo se posmívá, kdo nenávidí a pronásleduje církev katolickou? Činí tak společně a svorně hlasatelé a vyznavači nevěry s hlasately a vyznavači všech možných bludných náboženství. Proti Církvi bojují vždycky v jednom šiku, třebas jinak jsou názorů a smýšlení úplně rozdílného. Církev katolická pak jest vždycky sama v tomto boji. Jediným pomocníkem jejím a ochráncem jest Ježíš Kristus. On sám boj proti svojí církvi předpověděl a zřetelně naznačil jedinost Církve a množství jejích nepřátel slovy, řečenými Petrovi: "Ty jsi Petr, to jest skála, a na té skále vzdělám církev svou (jednu), a brány pekelné (nepřátel mnoho) ji nepřemohou." "Mat. 16, 18.

Společnost kolem Husových hranic živým důkazem jedinosti a pravosti církve katolické.

Pěkný názor společného úsilí mířícího proti církvi katolické máme u nás 6. července, kdy u planoucích hranic ve jménu původce husitských bludů Jana Husa schází se bezvěrecká Volná Myšlenka, bezvěrecký socialismus a komunismus s církví československou, českobratrskou, s církví kalvínskou, se sektami protestantskými, s anglikánskou Armádou spásy, aby ohlásili a projevili svoji společnou nenávist církvi katolické. Tak ovšem stávají se živým důkazem jedinosti a tím i pravosti církve katolické.

Za šťastny se můžeme považovati, že jako katolíci jsme nevěrou a bludem nenáviděni a posmíváni. Bude to jedenkráte velikou naší zásluhou a předností podle slov Pána Ježíše: "Jestliže svět vás nenávidí, vězte, že mne nenáviděl prve nežli vás. Kdybyste byli ze světa, svět by miloval své vlastnictví. Poněvadž však ze světa nejste, nýbrž já jsem vás vyvolil ze světa, proto vás svět nenávidí." Jan 15, 18.

KRÁL ACHAB A PROROK ELIÁŠ.

Vláda Achabova — Eliáš předpověděl hlad — vzkřísil syna vdovy v Sareptě.

Achab, syn Amriův, stal se králem nad Israelem léta třicátého osmého Asy, krále judského. A kraloval Achab nad Israelem v Samaři dvacet dva roky.

Achab činil co bylo zlé před Hospodinem, nade všecky, kteří byli před ním. Nebylo mu dosti, že chodil ve hříších Jeroboama, syna Nabatova, ale ještě pojal za manželku Jezabelu, dceru Etbala, krále sidonského. I šel, aby sloužil Baalovi a klaněl se mu. Postavil též oltář Baalovi ve svatyni Baalové, kterou byl vystavěl v Samaři, štípil háj a popouzel Achab činy svými dále Hospodina, Boha Israelova, nade všecky krále israelské, kteří byli před ním.

Tu řekl Eliáš, Tesban, z obyvatelů Galaadu, Achabovi: "Jakože živ je Hospodin, Bůh Israelův, před jehož obličejem stojím! Nebude za těchto let rosy ni deště, leč promluví-li ústa má."

I oslovil jej Hospodin a řekl: "Odejdi odtud, jdi na východ a skrej se u potoka Karit, který je proti Jordanu. Tu z potoka pij a krkavcům jsem přikázal, aby tě tam živili."

Odešed, učinil tedy dle slova Hospodinova. Odešel a usadil se při potoku Karit, který je proti Jordanu. Krkavci přinášeli mu chléb a maso ráno, jakož i chléb a maso večer, a z potoka pil.

Po čase však vyschl potok, nebo nebylo pršelo v té zemi. Oslovil ho tedy Hospodin a řekl: "Vstaň a jdi do Sarefty sidonské a pobud' tam, nebo jsem tam přikázal jedné vdově, by tě živila."

Vstal tedy a odešel do Sarefty. Když přicházel ku bráně města, ukázala se mu jedna vdova, která sbírala dříví. I zavolav ji, řekl jí: "Dej mi trochu vody v nádobě, bych se napil."

Když ona šla, by mu přinesla, volal za ní řka: "Přines mi také, prosím, kousek chleba v ruce!"

Ona však odpověděla: "Jakože živ je Hospodin, Bůh tvůj! Nemám chleba, leč v nádobě mouky, co by mohl vzíti do hrsti, a maličko oleje ve džbáně. Právě sbírám několik dřívek, pak půjdu a udělám to sobě a synu svému, bychom to snědli a poté zemřeli."

Eliáš jí pravil: "Neboj se! Jdi a učiň, jak jsi řekla. Avšak mně nejprve udělej z té mouky podpopelný chlebíček a přines mi jej. Sobě pak a synu svému uděláš potom. Nebo toto praví Hospodin, Bůh Israelův: "Neubude mouky v té nádobě, aniž oleje ve džbáně ubude do dne, kdy dá Hospodin zase déšť na zemi."

Ona tedy šla a učinila dle slova Eliášova. I jedli on i ona, i dům její. Od toho dne v nádobě mouky neubývalo, aniž ve džbáně ubývalo oleje, dle slova Hospodinova, která byl promluvil skrze Eliáše.

Poté roznemohl se syn té hospodyně, a přitížilo se mu tolik, že již přestal dýchati.

Řekla tedy Eliášovi: "Co mně a tobě, muži Boží? Přišel jsi ke mně, by připomenuty byly nepravosti mé, a syna mého abys tak zabil?"

I pravil jí Eliáš: "Dej mi syna svého." A vzal ho z lůna jejího, vynesl jej do horní jizby, ve které bydlil, položil ho na lůžko své a volal k Hospodinu řka: "Hospodine, Bože můj, také vdovu, která mne přece hostí, zarmoutil jsi, vzav život synu jejímu?"

Pak roztáhl se třikráte nad chlapcem, jak byl dlouhý, a volal k Hospolinu řka: "Hospodine, Bože můj, prosím, at' se navrátí život chlapce tohoto do jeho těla!"

Hospodin vyslyšel hlas Eliášův, vrátil se život chlapcův do něho, že ožil. I vzal Eliáš chlapce, snesl jej z horní jizby dolů do přízemku, dal jej matce jeho, a řekl: "Hle, živ je syn tvůj!"

"Nyní" pravila žena Eliášovi — "po tomto poznávám, že jsi ty muž Boží, a že slovo Hospodinovo v ústech tvých pravé je."

Nevděčný úkol starozákonních proroků a novozákonních kněží.

Nevděčný byl úkol proroků napomínati a kárati zatvrzelé hříšníky. Četli jsme, že Eliáš se ocitl v nebezpečí ztráty života, když přednesl Achabovi hrozbu Hospodinovu.

Podobný úkol jako měli proroci ve Starém Zákoně mají v Zákoně Novém katoličtí kněží. Mají stále lidem připomínat vůli Boží vhod nebo nevhod. Za to ovšem nesklízejí přízeň světa, nýbrž od mnohých lidí dostává se jim jenom nenávisti a potupy. Ale kněz nesmí se bát, nesmí se odmlčet a nesmí nechat nepřátelům církve volné pole. Katolickému knězi musí býti za všech okolností směrodatná slova sv. Pavla z listu k Timotovi: "Zapřisahám tě před Bohem a Kristem Ježíšem, jenž bude souditi živé i mrtvé, skrze příchod jeho a království jeho, hlásej slovo, naléhej včas i nevčas, usvědčuj, přimlouvej, kárej, a to se vší trpělivostí a moudrostí učitelskou. Neboť bude čas, kdy lidé zdravého učení nesnesou, nýbrž nashromáždí si učitelů podle vlastních chtíčů, majíce šimrání v uších, a kdy od pravdy sluch svůj odvrátí a obrátí se k bájím. Ty však buď střízliv ve všem, snášej zlé, konej dílo evangelisty, naplň službu svou." Tim. 4, 1—5.

Pokračování

HOVORY O VÍŘE

(Pokračování ze str. 4.)

k Písmu svatému, víra v hlavní tajemství víry a svátost křtu. Pokud jde o Eucharistii, nemají protestanté, i když věří v ni mnozí, platné Eucharistie, poněvadž nemají právoplatného kněžského svěcení. Jejich duchovní jsou jenom kazatelé slova Božího (pastory). Evangelikům chybí plné pojetí církevní. Totiž neuznávají svěcení biskupské a kněžské, neomylný učitelský úřad církevní, tradici neboli ústní podání a některé svátosti a hlavně nemají společenství s papežem. Mnozí zbožní evangelíci však jsou ve své víře tak dalece nebo opět katolíky, že jim k plné katolicitě vlastně schází jenom otevřené spojení s církví katolickou. Vždyť reformace nebyla jenom ochuzením, v mnohém upozornila na bohatství církevní tradice, jež ve vědomí křest'anů bylo zatlačeno do pozadí. Jde o to, abychom v duchu ekumenismu se všichni sešli v jedné Kristově církvi.

Vlastně místo papeže anglický král nebo královna a záhy pod vlivem evropských reformátorů protestantských došlo v anglikánské církvi k dalším proměnám. Anglikánská církev se nemůže nazývati plně katolickou také z toho důvodu, že je církví čistě národní. A pak vedle svých představených, anglikánských biskupů má v cele světskou hlavu totiž anglického krále či královnu. Také lze těžko říci, do jaké míry proniklo protestantské učení o církvi do církve anglikánské. Neboť uvnitř anglikánské církve jsou dva směry, jeden více protestatntský tzv. Low Church (nižší církev) a druhý spíše katolický tzv. High Church (vysoká církev). Po vnější stránce byla zachována katolická bohoslužba ovšem od počátku v anglické řeči, ale právo platná posloupnost biskupů anglikánských je nejistá. Proto z toho důvodu papež Lev XIII. prohlásil biskupská a kněžská svěcení anglikánských duchovních za neplatná. Z toho je zřejmé, že anglikánské církve mají menší účastenství na katolicitě než církve pravoslavné.

8. Církev samospasitelná

Kristus je Spasitelem všech lidí. Již ve Starém zákoně ústy proroka Izajáše je vyslovena vášnivá touha lidu vyvoleného po Mesiáši slovy: "Rosu dejte nebesa shůry! A oblakové, dštěte Spravedlivého! Otevři se země, a vydej Spasitele! Iz. 45, 8). Kristus zemřel na kříži za všechny lidi a tomu neodporuje skutečnost, když mnozí lidé odmítají spásu. Podobně jako když lékař při výkonu své služby se nakazí nakažlivou nemocí a zemře, přec dal svůj život i za pacienta, který odmítl jeho lék požití. Též Pán Ježíš zemřel za spásu i těch lidí, kteří dávají přednost zavržení před spásou skrze Ježíše Krista.

(Pokračování)

NAŠIM ODBĚRATELŮM:

Buďte tak laskaví a mějte strpení. Potvrzení o předplatném i darech na tisk Vám pošleme postupně. Při tak rychlé proměně redakce a administrace, při opravách budovy, pomalém stěhování, zaučování se do nových metod tisku — nelze udělat vše najednou. Hlavně nám běželo o to, abychom nemusili příliš dlouho odkládat vydání nových novin, které se neobejde také ještě i pro několik budoucích čísel bez těžkostí. Chceme Vám sloužit, protože to považujeme za nutné a potřebné, abychom si uchovali vzájemné pojítko, jímž noviny určitě jsou.

Víme, že budou mít ještě po celou řadu týdnů své nedostatky. Napište nám o tom, co považujete Vy za nejdůležitější zlepšit, a až nás na to "dělání novin" bude víc, určitě se věci pohnou.

Kdyby se snad stalo, že někomu z Vás předplatitelů "HLAS NÁRODA" nedojde, napište nám, nebo aspoň zatelefonujte — (prozatím ještě na staré číslo NÁRODA na Allport: TA-9-6655).

Buďte tak hodní a pomozte nám "HLAS NÁRODA" rozšířit mezi své přátele a známé. Jistě, že těch 15 dolarů předplatného rádi obětují. Vždyť tu běží o naši společnou věc! Kdyby se tu býval našel někdo jiný, kdo by ty noviny vedl v křesťanském a národním duchu, velmi rádi bychom mu v tom bývali pomáhali. Nikdo se nenašel, tak je děláme sami protože to považujeme za svou kněžskou a národní povinnost.

Přátelé drazí, neodkládejte, prosíme Vás, svou přihlášku s předplatným na odbírání HLASU NÁRODA. Nečekejte, až se bude prodávat na novinových stáncích a v kostelích. Z prodeje novin na ulicích malé národnostní tiskoviny nemají prakticky opravdu žádný užitek. Prodavač dostane za každé prodané číslo deset centů, benzin a plat šoféra při rozvážce pohltí ostatek. Stejně tomu tak je v kostelích. Přesto se však pokusíme H. N. do kostelů a na stánky – na zkoušku — dovážet!

Máme-li si tyto svoje noviny udržet, potřebujeme tedy nutně aspoň tisíc nových předplatitelů. POMŮŽETE NÁM JE SEHNAT? DOKÁŽETE TÍM, ŽE JSTE NA VÝŠI DOBY A ŽE JSTE POCHOPILI, ČEHO NÁM JE V DNEŠNÍ ZÁVAŽNÉ DOBĚ NEJVÍCE TŘEBA. Kdo rychle a ochotně pomáhá, dvakrát dává. Sám se při tom zachraňuje před životní prázdnotou. Nachází při tom své nejlepší já, objevuje svoje zdravé "kořeny", svůj životní směr, a najednou chápe, kam patří. Dostává se mu víry, posiluje se jeho naděje a roste v něm láska k Bohu i k bližním. Uvažujte o tom, a pak laskavě vyplňte tuto přihlášku:

Redakci a administraci "HLASU NÁRODA"
2657-59 S. Lawndale Ave.
CHICAGO, Ill. 60623.

Přihlašuji se za odběratele "HLASU NÁRODA" z přesvědčení, že v dnešní době a za stávající světové situace je pro nás v Americe potřebné a nutné udržet si svoje svobodné noviny s křesťanským světovým názorem.

JMÉNO: _____

ADRESA: _____

Rád bych četl rubriku o: _____

_____

Doporučuji poslat ukázkové číslo
panu
paní
slečně _____

Adresa: _____

Posílám vám oznámku (blahopřání k výročí, inserát)

za $_____

K svému předplatnému přikládám dar na tiskový fond

$_____

Nehodící se škrtněte. Odstřihnete a vyplněnou přihlášku s šekem, vyplněným na "HLAS NÁRODA", zašlete laskavě na adresu: "VELEHRAD", 2657-59 S. Lawndale Ave.
Chicago, Ill. 60623.

České bohoslužby u sv. Prokopa jsou každou neděli v 10:30 A.M.

V předešlých číslech jsme informovali naše čtenáře o etnickém "fairu" v novém obchodním středisku na 2828 No. Clark Str. v Chicagu, pořádaném ve dnech 30. ledna - 1. února. Mládež Klubu Domov se svými přáteli tam vystoupila odpoledne v neděli 1. února.

Oba tyto obrázky jsou z úspěšně předvedených tanců, za které naši mladí sklidili od velkého počtu nedělních diváku zasloužený potlesk.

Návštěvnici si rovněž pochvalovali domácí pečivo, které pro naši etnickou skupinu napekly členky Klubu Domov. Bylo v rekordním čase vyprodáno. Některé etnické skupiny kromě tanečních, hudebních či zpěvních programů, a kromě prodeje svých národních typických potravinových výrobků, měly tam i "výstavky" národopisných předmětů.

Po všechny tři dny navštíviloe tnický fair velké množstvi zájemců. Přejeme obchodnímu domu "Century", když totuto originální cestou se s jeho existencí seznámilo hodně nových návštěvníků, aby se tam pro své nákupy rádi vraceli. A zároveň chceme k pochvalnému a děkovnému dopisu, který jsme od obchodního střediska Century o vystoupení naší mládeže dostali, přidat i naše upřímné zaplat Pán Bůh — všem těm mladým za tu jejich lásku, kterou mají k našim národním tancům a krojům; vždyť jedině ta je vede k obětavosti, se kterou nám pomáhají seznamovat americkou veřejnost s našimi národními tradicemi a kulturou.

Klub Domov

★★★★★★★

Únor je měsícem katolického tisku!

Chcete si uchovat svůj český?

Podpořte laskavě naše snahy.

★★★★★★★

Distriktní svaz českých katolíků v Clevelandu

srdečně zve své členy a příznivce na

VÝROČNÍ STOLEČKOVOU ZÁBAVU

(CARD PARTY)

V neděli 29. února 1976 Začátek 1:00 PM

Auditorium školy P. Marie Lurdské
3398 East 55th Street

Občerstvení — Ceny u stolu: Stříbrný dolar — Mnoho dveřních cen.

Ples ČSNRA již tuto sobotu!

Přinášíme snímek pěti debutantek plesu ČSNRA: Z levé strany: Rosemary Marešová, Pamela Šátková, Elene Austová, Manon Bericochea a Eva Veisová.

Letošní dvousté výročí Spojených států je 25. výročnímu plesu chicagského oblastního výboru Čs. národní rady americké velmi významným rámcem. Oblastní výbor se rozhodl uspořádat ples v roce jubilejních oslav co nejslavnostnější.

Z podnětu předsedy výboru br. Františka Kaikuse byli o záštitu plesu požádáni a přijali ji: starosta města Berwynu p. Emil Vacín a paní E. Vacínová — a starosta North Riverside p. John De Graaf a paní J. De Graafová.

Čestné patronství plesu přijali: president First National Bank of Cicero, Mr. Carl L. Oberwortman s choti; president Western National Bank of Cicero, Mr. Charles J. Zajíc s choti; president Guaranty Savings and Loan Ass'n, Mr. Stanley Dvořák s choti; president Lincoln Federal Savings and Loan Ass'n, Mr. Frank Kinst s choti; president Berwyn National Bank, Mr. Chuck Krcilek s choti; First National Bank of Brookfield.

Řada štědrých členů a přátel Rady se stala sponsory plesu

Oznámení plesu a rozeslání pozvánek se setkalo s tak srdečnou odezvou naší krajanské veřejnosti, že žádostem o reservaci stolu je již zatěžko vyhovět. (Urychleně volejte 656-1117.)

Ples bude zahájen slavnostním průvodem a představením sedmi mladých debutantek, kterými jsou: Elene Austová, Manon Bericochea-Riedlová, René Bericochea-Riedlová, Cynthia Campagna, Rose Marešová, Pamela Šátková, Eva Veisová. Následuje předtančení polonézy, které s debutantkami nastudovala, za vedení paní Milady Červinkové, Taneční skupina Beseda se svými přáteli. Mladým debutantkám přejeme do života hodně úspěchu a pohody!

Těšíme se, že si všichni při hudbě Henryho Bláhy dobře zatančíte, budete mít příjemnou náladu a naše večeře Vám zachutná, právě tak jako dobré víno, které sice nezrálo u nás na Mělnicku, Slovácku či Slovensku, ale je přesto chuti lahodné.

Večeře podáváme od 7:30 hod. Hudba začne hrát v 8:30. Reservace stolů jsou platné jen do 9:15 hod.

Plesový výbor, který byl pověřen přípravou plesu, je letos 24-členný. Předsedá mu ses. Milada Ferjenčíková.

Závěrem: Všichni se těšíme na vás, vaši rodinu a vaše přátele! Na shledanou v **sobotu 21. února 1976** na plese Čs. národní rady, pořádaném v obou sálech Sokola Tábor, 1602 So. Clarence Ave., Berwyn, Ill.

M. L.

Jerry Pournelle, Ph.D.:

KAM JSME DOSPĚLI SE "ZELENOU REVOLUCÍ"?

V polovině šedesátých let zemědělská technologie, financovaná americkými fundacemi a většinou vedená americkými vědci, přinesla to, čemu se tehdy říkalo "zázrak" — tak zvanou "zelenou revoluci", která téměř odstranila hlad ze světa. Podařilo se vypěstovat nové druhy pšenice a rýže, které pak byly mezinárodně rozděleny. Ve většině případů rostliny "zázračné" pšenice či rýže poskytovaly dvojnásobek toho, co se dříve sklízelo na stejném pozemku. Zároveň se rychle zvyšovala světová produkce ryb. V době mezi 1950 a 1970 se výsledky rybolovu ztrojnásobily a každý rok přinášel nové rekordy. Zdálo se tedy, že pomocí "zelené revoluce" a stále bohatšího úlovku ryb se podaří světový potravinový problém vyřešit. V roce 1972 Spojené státy měly obrovské potravinové přebytky a američtí farmáři byli placeni za to, že neobdělávali určitou část svých pozemků.

Nyní se toto vše změnilo. Na světě existuje dnes pouze jediný kontinent, který ještě vyváží potraviny: Severní Amerika. Spojené státy a Kanada jsou dnes obilnicí světa, a přitom se zdá, že žádné jiné země se do konce tohoto století k těmto dvěma vývozcům obilí už nepřidají. Americkým a kanadským farmářům tedy připadne hlavní role v živení světa.

Různé důvody vysvětlují úpadek světové zemědělské výroby. Na prvním místě je nutno uvést skutečnost, že všude je více lidí než dříve; v Asii, v Africe a v Latinské Americe počet obyvatel vzrůstá velmi rychle. Tento fakt však ještě nevysvětluje, proč není možno znovu dosáhnout bývalých vysokých výsledků zemědělské produkce.

Není možno obdržet něco z ničeho; rostliny zázračné pšenice a rýže mohou poskytovat jedlá zrna pouze tehdy, jsou-li pohnojeny. Neúrodná půda zůstává neúrodnou a bez hnojiva se na ní mnoho neurodí. K výrobě umělých hnojiv je však potřebí energie; protože pak vývozci zemního oleje silně zvýšili jeho cenu, mnohé země jako například Indie, si už nemohou dovolit dovážet tento příliš drahý zdroj energie, aby jejich továrny na umělá hnojiva mohly zůstat v provozu.

Horší ještě je, že v Indii a jinde farmáři užívají zvířecího hnoje jako paliva namísto aby jej vrátili zpět zemi; proto tam je také nedostatek přirozených hnojiv. Byly sice učiněny pokusy, zavést v těchto zemích užívání slunečních ohřívadel, avšak bezúspěšně; lidé tam totiž tradičně připravují svá jídla až po západu slunce a nejeví ochotu vzdát se tohoto svého zvyku.

Jiným důležitým faktorem je velké bohatství zemí, které vyvážejí zemní olej. Tyto země si totiž mohou dovolit užívat dovezeného obilí k vykrmování zvířat na maso. Tato tendence je sice teprve ve svých začátcích, avšak jistě bude dále pokračovat.

Posléze Sovětský svaz — kdysi za carské doby vývozce potravin — nedrží krok se západní zemědělskou vědou. Ačkoliv v zemědělství učinil značné investice, výsledky žalostně zklamaly, takže Sověti museji dovážet obilí v obrovském množství. Jejich oddanost komunistické ideologii odsuzuje mnohé lidi na světě k hladu. Lepší zemědělská organizace by umožnila vypěstování mnohem většího množství potravin na sovětských obdělávaných pozemcích, takže sovětské obilí by se pak mohlo i vyvážet.

K tomu všemu je ještě nutno přičíst fakt, že ze světových oceánů byly ryby už téměř vyloveny; při nejlepším výsledky rybolovu zůstanou stejné a nebudou se zlepšovat. Tak je na bílé dni, že pro zbytek tohoto století Spojené státy a Kanada budou mít daleko větší monopol ve vyvážení potravin než producenti zemního oleje budou mít monopol ve vyvážení svého produktu. Zůstanou-li pak světové zásoby potravin na stejné výši jako jsou dnes, to je vystačí-li stěží na 30 dnů, pak špatná úroda v Kansasu nebo ve státě Washingtonu bude pocítěna po celém světě.

Jediným východiskem z této situace by byl rozvoj nových zdrojů energie a využití nukleární síly. Žádná z těchto dvou možností se však rychle neuskuteční.

Komunisté už prý mají v moci téměř celou Angolu

Johannesburg. — Podle posledních zpráv se komunistické hnutí MPLA s pomocí kubánských vojáků a sovětských zbraní a poradců zmocnilo všech význačnějších měst v Angole. Na jihu jsou komunisté vzdáleni pouze asi 100 mil od jihoafrických posic při hranici s Namibií. Už 36 ze 47 členských zemí Organizace afrického společenství (OAU) uznalo diplomaticky marxistický režim MPLA za legitimní vládu Angoly: západoevropské země rovněž pomýšlejí udělit tomuto režimu své diplomatické uznání.

Jihoafrický ministr národní obrany Botha oznámil, že jeho země má v Angole asi 5000 vojáků. Tito prý budou hájit asi 30 mil široké pásmo na hranicích mezi Angolou a Namibií, dokud nový angolský režim neposkytne záruky, že budou respektovány zájmy Jižní Afriky v Namibii a zároveň hydroelektrická centrála se zavodňovacím projektem na řece Cunene nedaleko hranic Namibie.

Kissinger nastoupil cestu po Latinské Americe

Caracas. — Státní tajemník Kissinger vyzval na první zastávce své cesty po Latinské Americe jak Spojené státy tak i latinsko-americké země, aby odložily záští, které je rozdělovalo v minulosti, aby si přestaly vzájemně vytýkat panovačné sklony z jedné strany a nerozumné požadavky z druhé, a aby raději soustředily svá úsilí na vážnější záležitost budoucího hospodářského rozvoje zemí Latinské Ameriky. Pak stručně nastínil plán Spojených států pro pomoc Latinské Americe:

1) Spojené státy chtějí ve své hospodářské výpomoci dát přednost dlouhodobému hospodářskému rozvoji zemí Latinské Ameriky; proto Fordova administrace požádala U.S. Kongres o 2.25 bilionu dolarů pro Meziamerickou banku.

2) Spojené státy budou nadále poskytovat bezprostřední hospodářskou výpomoc nejpotřebnějším latinsko-americkým zemím; jako praktický příklad Kissinger uvedl Guatemalu.

3) Spojené státy budou podporovat úsilí, zorganizovat v Latinské Americe ekonomické svazy zemí.

4) Spojené státy budou usilovat o urychlené vyřešení různých sporných záležitostí, jako jsou například Panamský kanál a mořské právo.

5) Spojené státy zajistí vzájemnou bezpečnost zemí latinsko-amerického kontinentu v souhlase se smlouvou Organizace amerických zemí (OAS).

6) Spojené státy navrhují modernizaci smlouvy OAS.

K případu špiona Pavla Minaříka

(Pokračování ze str. 1.)

jsme hlásili minulý týden — vrátil do Československa po sedmiletém působení v Mnichově, se zdá být pro RFE ze všech nejvážnější. Byl načasován do údobí, kdy stanice zápasí o svoji existenci. Finanční potíže se jakž-takž vyřešily úspornými opatřeními, propouštěním především — ale dosud trvá politický tlak vlivných détentistů, vyvolaný před roky mimo jiné senátorem Fullbrightem, jimž je RFE "přežívajícím instrumentem studené války".

Dále pak je třeba si povšimnout, že s Minaříkem uplatňují komunisté novou taktiku, od níž si slibují větší účinek na domácí posluchače a čtenáře. Pan "kapitán", jehož vystoupení na čs. televizi lze sledovat v rakouském a bavorském pohraničí, sice podobně jako jeho předchůdci seznamuje s různými formami třenic uvnitř RFE, rozehrává toho proti onomu, ale zatím se vyhýbá skandalizování, které publikum — jak komunisté vědí — v minulosti spíše pobavilo než znechutilo. Naproti tomu režiséři Minaříkových projevů mu dávají zdůrazňovat jeho dobré styky s vlivnými Američany a hlavně pak to, že je informován o údajných spolupracovnících RFE v Československu. Uvedl již například Zdeňka Mlynáře, který byl za Dubčeka tajemníkem ústředního výboru komunistické strany, a Ludvíka Vaculíka, autora známého "Manifestu o 2000 slovech", a řadu dalších jmen a adres. Po zkušenostech s triky pražské kontrarozvědky (vydání falešného Českého slova a jiné akce) nemusíme pochybovat, že byly vybrány tak, aby se hodily orgánům vyšetřujícím protistátní činnost. A to je ovšem na celém případě nejvážnější. —

O Pavla Minaříka — dovídáme se — se zajímají i německé úřady. Zanechal totiž v Mnichově svoji manželku-Němku, již z New Yorku před odletem do Prahy jen krátce napsal, že "nemůže jednat jinak"; a zapomněl jí vrátit několik desítek tisíc marek ze společného konta a dokonce prý i nějaké šperky, které měly financovat přestěhování do U.S.A. . . .

JAN

TOMÁŠ ŠPIDLÍK:

MATKA JEDNOTY

Obraz P. Marie, Matky jednoty, uctívaný na Velehradě a jeho kopie v kapli římské koleje Nepomucenu. (Přinesli jsme jej na první stránce 1. čísla "Hlasu národa" letošního 3. ledna.) — Uprostřed obraz od Emanuela Dítěte, malovaný podle obrazu v římské bazilice P. Marie Větší, připisovaného sv. Lukáši. Okolo jsou verše ze svatováclavského chorálu: *Maria, matko žádoucí, tys královna všemohoucí, prosiž za nás, za křesťany, svého Syna, Hospodina, Kyrie eleison.* Na rámu dokola zleva jsou čeští svatí nebeští ochránci: Josef, činnost sv. bratří na Moravě, Jan Nepomucký, Cyril, Ludmila, Václav, Metoděj, Jan Sarkander, papež Hadrián schvaluje slovanské bohoslužebné knihy a papež Kliment.

Svátek Matky jednoty, zavedený v našich zemích 18. ledna, na počátku světové oktávy modliteb za jednotu církve, je docela nový. Nemá obdobu v jiných mariánských svátcích. Vzpomínám si, jak se před několika lety zdál jednomu úředníku na římském biskupství tento titul tak zvláštním, že zapochyboval o tom, je-li vůbec dovoleno rozšiřovat obrázky velehradské Matky unie. Uklidnil se jenom tím, že šlo ne o svátek, ale o obraz, který skutečně existuje a který se na Velehradě uctívá.

Ani ten však není tak dávný. P. Jaroš, autor známé knížky "Život podle Božského srdce Ježíšova", jej objednal u profesora Dítěte pro domácí kapli velehradského jezuitského gymnasia. Nezůstal tam však dlouho. Vzbudil velkou pozornost u účastníků velehradských unionistických kongresů a v opravené bazilice dostal zvláštní místo: je to kaple Matky unie na pravé straně hlavního oltáře.

Titulů Bohorodičky jsou tisíce. Řeholní společnosti a díla si ji často volí za patronku své činnosti. Podobná myšlenka vedla i nadšené stoupence velehradských unijních snah, když začali uctívat Matku unie. Časem se však začala prohlubovat ve vědomí ctitelů tato vnější souvislost mezi obrazem a ideou. Objevily se svazky vnitřní.

Otázka jednoty je jeden ze základních problémů lidského myšlení a jednání. Život je jednota; věda je vidění mnohosti světa pod zorným úhlem jednotných principů; církev je jednota mystického těla Kristova. Co s tím má však společného osoba P. Marie a úcta k jejímu obrazu?

Těžko bychom na tu otázku odpověděli, kdybychom zůstali v kategoriích profánního myšlení. Církevní učení o Marii má však zvláštní dimensi, hloubku. Nazývají Bohorodičku "konkrétní teologií". Vidíme v ní názorně uskutečněno to, co se vysvětluje abstraktně v dogmatice, v morálce, v asketice. Zvlášť názorně tu vyniká i ten základní prvek jednoty, který patří k podstatě náboženství.

První jednota, o kterou se všechna náboženství nějakým způsobem, více nebo méně zdařilým usiluji, je otázka spojení světa Božího s lidským životem. Říkají, že se náboženství rodí psychologicky z rozporu mezi skutečností a ideálem. Člověk objevuje denně, že nenachází kolem sebe tu spravedlnost, která má být základem života, ani tu krásu, po které touží. Začne tedy myslet na jiný lepší svět, na jinou dokonalou bytost, navazovat s ní styk. Právě proto vytýkají materialisté, že náboženství hlásá útěk ze světa, že staví hrady a zámky v záhrobí, že nedokáže mít upřímný lidský poměr k životu a k bližnímu.

Nedá se popírat, že tento rozpor skutečně existuje. Čím čistší je poznání ideálu, Boha, a čím intensivnější je poznání konkrétní skutečnosti světa, tím víc se prohlubuje propast mezi dvojí skutečností, nebeskou a pozemskou. Biblické zjevení o nepochopitelném a nedosažitelném Bohu tuto propast ještě víc zdůrazňuje, ale současně ji i překlenuje. Slovo Boží, výraz podstaty neviditelného Boha, plnost ideálu, se vtělilo na tuto zemi a přebývalo mezi námi. Kristus, ve kterém je všecko, oč usilujeme, se narodil z Marie Panny a stal se člověkem.

Všimněme si důsledku tohoto faktu pro život Mariin. Život Matky, její fyziologický, psychologický a morální vývoj je zaměřen k dítěti. Pro ně pracuje, žije i umírá, ono je středem jejího myšlení, její citové sféry. Mariino dítě je také pravé lidské dítě. Jsou tu všecky lidské vztahy. Toto dítě je však současně Bůh, matka člověka je Bohorodička. V tomto zvláštním sjednocení světů se tedy všecko lidské stává náboženským. Maria vařila, pracovala, dělala své denní povinnosti lidsky a současně úplně a nerozdělěně pro Boha. Už tu není bolestné rozdělení mezi tzv. sférou světskou, profánní, a sférou náboženskou. Celá její lidská bytost a snaha se sjednotila s Bohem. Je to předzvěst jednoty budoucího věku, kdy bude Bůh všecko a ve všem (1 Kor. 15, 28).

Druhým základním problémem všech náboženství je překonání rozpoltěnosti mravní, rozporů v osobě jednotlivce. Každý z nás denně prožívá to, co tak vystižně vyjádřil sv. Pavel, tragiku svého bytí zde na zemi: "Nechápu, co dělám. Vždyť nekonám to, co chci, ale dělám to, co nenávidím . . . Ale to už pak nejednám já, nýbrž hřích, který ve mně sídlí. Jsem si totiž vědom, že ve mně, to je v mém těle, dobro nesídlí. Dobrou vůli sice mám, ale skutek mi schází. Vždyť nekonám dobro, které chci, nýbrž dělám zlo, které nechci . . . Já nešťastný člověk! Kdo mě vysvobodí od těla propadlého této smrti? Díky Bohu! Je to možné skrze Ježíše Krista, našeho Pána!" (Řím 7, 15 násl.)

Svatý Pavel neříká, kdy a jak se to uskuteční. Jen doufá. Zatím však konstatuje tuto bolestnou s k u t e č n o s t našeho vnitřního rozdvojení. Známý je Lutherův povzdech: "Simul justus et peccator. Na půl jsme dobří, na půl hříšníci." Zářivé dogma neposkvrněného početí Mariina nás však ujišťuje, že naděje sv. Pavla není marná, že se nemáme smířit se stavem pomíšenosti dobra i zla, s rozpolcenosti svého já. Maria není rozdělena. Ukazuje se tu, že mravní čistota není básnický sen nehodící se do dnešního zkaženého světa, ale reální skutečný program jednoty osoby, o kterou tolik usiluje moderní psychologie, většinou bezúspěšně. Maria je tedy Matkou jednoty i v tomto smyslu.

V náboženství se však vyskytuje ještě třetí problém z hlediska jednoty. Ti, kteří vyznávají stejnou víru, se vždycky cítí nějak spojeni, mají jakési společné pouto.

Mohlo by být jen ideové, tj. společné vyznávání jistých článků víry, přesvědčení o jejich pravosti. Obyčejně však tato jednotná myšlenka vede i k jakési jednotné organisaci, církevní společnosti, která má své představitele, své zákony, orgány. I křesťané usilují o společné vyznání víry, organisují se v církevních strukturách. Jsou si však vědomi, že jejich jednota má být daleko hlubší a existenciálnější. Církev je mystické tělo Kristovo. Účastí při eucharistii, tj. podílem na těle a krvi Kristově se stávají ve smyslu nadpřirozeném, ale pravém a plném, pokrevními příbuznými, bratřími Kristovými i bratry mezi sebou. Koluje v nich totiž krev Kristova. Je tedy i Bohorodička v pravé slova smyslu jejich Matka, která je spojuje v jednotné rodině Božích dětí.

II. vatikánský sněm prohlásil Marii Matkou církve. Církev pak je svátost jednoty všech věřících. Je tedy i z tohoto hlediska P. Maria Matkou jednoty.

Ještě několik jiných úvah by se dalo spojit s tímto krásným mariánským titulem. Zakončeme však úryvkem z modlitby k velehradské Bohorodičce, vytištěné v Římě: "Brány milosrdenství otevři nám, Neposkvrněná Panno Maria, Matko krásného milování a Matko jednoty, a čisté vody tvého smilování at' omyjí naše viny! Z tebe se věčný Syn věčného Otce narodil na tuto zemi, z tebe, Matko, se my synové země, zrodíme pro nebe. Dej nám vyrůstat v pravdě a v lásce, v lidi dokonalé podle míry plnosti Kristovy . . ., abychom byli jedno, splnice poslední odkaz, který nám dal Ježíš . . ."

Odpusť mně, Natašo!

Kniha o pronásledování náboženství v Sovětském svazu

Její název zní trochu sentimentálně: Odpusť mně Natašo! (Sergei Kourdakov: Vergib mir Natascha, Felsenverlag, Frankfurt 1975, stran 230. Cena neuvedena. S četnými fotografiemi.)

Tato kniha je cenná především proto, že je to osobní svědectví mladého Rusa, námořního důstojníka a vedoucího komunistické mládeže. V září 1971 uprchl v noci ze sovětské lodi, která se pohybovala poblíž kanadských břehů. Mladičký, teprve dvaadvacetiletý Sergej umírá v Kanadě 1.1.1973 ranou z vlastní pistole, kterou pro sebeobranu smí nosit. Téhož roku, ale teprve 1. března, je jeho smrt prohlášena ne za sebevraždu, ale za nehodu. Protože z dějin totalitních režimů jsou sdostatek známy nešťastné náhody a různá neštěstí, nemusíme snad mlčky toto sdělení přijímat.

Kniha je pozoruhodná tím, že líčí celý život Koudakův v jeho vyprávění, život dítěte bez rodičů, které je vychováváno po ústavech, kde vychovatelé, protože donuceni k těmto úkolům, bez lásky a v hrubosti se starají o své svěřence. Poznáváme tu rovněž život dětí v bandách, dětí, které utíkají z ústavů a živí se krádežemi nebo prodejem omamných jedů. Sledujeme formaci dítěte v dětských i mládežnických organizacích — to vše v Rusku nejposlednějších let. Pro věřícího člověka je jistě nejzajímavější ta část, v níž Kouradkov vypravuje o své činnosti, kde působí jako velitel vybrané skupiny vojáků, která jako policejní jednotka je nasazena proti věřícím, zde konkrétně proti baptistům. Kdybychom již neznali svědectví jiných Rusů z této doby, těžko bychom věřili, jak krutě právě v létech vyjednávání o zmírňování napětí, světského i duchovního, jsou pronásledováni právě ti nejprostší lidé pro svou víru. Kourdakov se osobně zúčastnil 150 krvavých a barbarských akcí proti baptistům, akcí v mnohém podobných těm, které v poslední době probíhají na Slovensku.

Při těchto krutostech Bůh zasahuje jeho srdce a Sergej se obrací k Tomu, jehož ve věřících pronásledoval. Pro surovce je nepochopitelná zbožnost a pokora mučených, kteří se nebrání ranám, ale jen se snaží ukrýt knihy a zvláště Písmo. Nataša přichází do dalších shromáždění, i když byla před tím zbita, je to krásné děvče, které vyzařuje svatost, to je nejen jemu, ale i několika ostatním nepochopitelné. Jednou, *když chce Sregej udeřit obuškem stařenu, slyší, kterak se* modlí: "Bože odpusť tomuto mladému muži. Ukaž mu pravou cestu. Otevři jeho oči a pomoz mu. Odpusť mu, o Bože!"

Kourdakov ji nemůže udeřit, neznámá síla tomu zabraňuje. Dostává se do hlubokých rozporů sám se sebou a s příkazy, které má plnit. Policie mu dává čas na rozmyšlenou, Kourdakov odchází na čas k námořní službě a v té době se mu podaří za neobyčejných těžkostí uprchnout.

Právě pro osobní svědectví a právě proto, že je to vyprávění z dneška, že je nemožno je zařadit do doby stalinismu anebo vymluvit na zlepšení situace ve vztahu k náboženství, jak se občas v tisku vykládá, je Kourdakovova kniha cenným dokladem o dnešním životě v Sovětském svazu.

ANASTÁZ OPASEK

Nejlépe si pochutnáte v česko-americké restauraci
The DUMPLING HOUSE
4109 S. HARLEM AVE.
STICKNEY, ILL.
Denně čerstvá jídla.
Otevřeno od neděle do pátku od 11 hod. dopol. do 7:30 hod. večer.
V sobotu zavřeno.
Srdečně Vás zve
MARIE ČIHULOVÁ
Rádi posloužíme, chcete-li si vzít jídla domů. Stačí zavolat a pro jídlo si přijít.
Tel.: GU-4-9633

DR. JIŘÍ S. BENSON:

Naše jedno protiústavní opatření

Na konci roku 1975 skupina kongresníků se pokoušela dosáhnout zrušení zákona "Occupational Safety and Health Act" (OSHA) z roku 1970, v důsledku kterého "celé hordy federálních úředníků znepokojují lidi", kteří se ve Spojených státech věnují soukromému podnikání.

Žádný podnikatel nemá námitek proti zajištění bezpečnosti; chce, aby místo jeho podniku bylo v bezpečí, aby nebyla rušena jeho výkonnost, a nikdy nechce být soudně stíhán ani svými zákazníky ani zaměstnanci. Američané, kteří vznášejí námitky proti zákonu OSHA a proti způsobu, jímž je prováděn, jsou přesvědčeni o tom, že je v nesouhlasu s ústavou a že jeho provádění bylo vadně naplánováno a je vadně vykonáváno.

Jak je prováděn zákon OSHA?

Praktický způsob, jímž je zákon OSHA prováděn, se příčí několika zásadám ústavy Spojených států. Pátý doplněk ústavy například říká, že nikdo nesmí být zbaven "života, svobody či majetku bez náležitého procesu podle zákona". Inspektor OSHA však přijde do malého obchodu a shledá, že podle jeho mínění obchodník porušuje některý předpis OSHA. Má oprávnění, jednat na místě jako policista, soudce i porota, udá, v čem byl předpis porušen a vyměří obchodníkovi pokutu. Má tento obchodník právo odvolat se "podle náležitého procesu zákona"?

První odvolání se nekoná "náležitě zřízenému soudu, nýbrž v jakémusi novému druhu soudu, který je součástí OSHA a má název "Revizní komise OSHA". Tato komise má právo k soudní obsílce i k vymáhání svědectví. Také může zvýšit pokutu, vyměřenou inspektory OSHA, a je nutno přiznat, že tohoto práva skutečně užívá. Pouze po provedení revize touto komisí, která trvá několik měsíců a stojí drobného obchodníka mnoho peněz, může být učiněno odvolání k normálnímu soudu. V tomto případě obchodník může předložit věc federálnímu odvolacímu soudu.

V mezích normálního průběhu našich ústavních zákonů není dovoleno úředníkům, dohlížejícím na plnění zákonů, namátkou si vybrat jméno některého podnikatele a bez zvláštního zmocnění vniknout do místa jeho podniku, s možností nalézt tam důkaz toho, že některý zákon byl přestoupen. Dříve, než policie může přijít do některého podniku, aby tam vykonala nějakou prohlídku, a to i v případě podezření ze zločinu, nejdříve k tomu musí obdržet zmocnění; při žádosti o toto zmocnění pak musí být uveden pravděpodobný důvod, proč se prohlídka dělá. Toto se však nežádá od inspektorů OSHA, kteří nepotřebují ani soudních rozkazů, ani plné moci, ani předběžného upozornění, ani udávání pravděpodobných důvodů. Inspektorům OSHA je dána neomezená moc vstoupit bez ohlášení do kteréhokoliv podniku v kteroukoliv dobu, určenou stanovami OSHA.

Moc těchto inspektorů také porušuje práva, zaručená čtvrtým ústavním doplňkem proti "nerozumným prohlídkám".

Šestý doplněk zaručuje občanům právo být souzen porotou, avšak podle stanov OSHA inspektoři jsou oprávněni vyměřit pokutu a rozhodnout uvěznění na šest měsíců pro některá porušení předpisů zaměstnavatelů. Tak zastávají funkci policisty, poroty a zároveň soudce.

(Pokračování na str. 10.)

25 českých a slovenských organizací
vás zve do Clevelandu, Ohio
na
REPRESENTAČNÍ PLES ČECHŮ A SLOVÁKŮ
pod záštitou starosty R. J. Perka
v sobotu 21. února 1976
ve velkém sále
hotelu Sheraton Cleveland, Public Square.
Vystoupí taneční skupina JUMP z Chicaga.
Hudba: Paul Burton's Orchestra.
Začátek v 6 hod. večer Večeře v 7 hod. večer
Vstupné s večeří $15.00 — Studenti $10.00
Vstupenky v prodeji: Zdeněk Pražák, 1482 Larchmont Ave., Cleveland, Ohio 44107. Telefon: (216) 221-7348.
Zvláštní autobus pro tanečníky a zájemce do Clevelandu vypraví Weber Travel Agency, 6805 W. Cermak Rd., Berwyn, Ill. 60402.

PAMÁTCE OPATA JAROLÍMKA

Koncem ledna 1976 uplyne čtvrt století od úmrtí předního pražského církevního hodnostáře, opata strahovského kláštera, Dr. Bohuslava Jarolímka, O. Praem. Zemřel nedlouho po svých padesátinách jako jedna z prvních kněžských obětí komunistické justice v naší vlasti.

Pocházel z Vilína na Sedlčansku, kde se narodil v rolnické rodině 14. listopadu 1900. Po studiích na Jirsíkově gymnasiu v Českých Budějovicích vstoupil do premonstrtáského řadu v Praze na Strahově a po skončení noviciátu byl poslán na studia do Říma, kde byl vysvěcen roku 1926, dosáhnuv současně doktorátu bohovědy.

Po návratu do vlasti kaplanoval nejprve v Radonicích nad Ohří a pak v létech 1927 až 1933 působil jako kooperátor děkanského chrámu sv. Jakuba v Jihlavě. Zde rozvinul širokou pastorační činnost, která vyvrcholila postavením kostela Božského Srdce Páně v Malém Beranově. V roce 1933 jej povolal opat Zavoral zpět na Strahov a jmenoval jej členem klášterní rady a svým sekretářem. Když na sklonku třicátých let Zavoral vážně ochuravěl, žádal generálního představeného, aby mu byl ustanoven koadjutor. Toto rozhodnutí se ukázalo se zřetelem na okupaci velmi prozíravé.

Opatem-koadjutorem byl zvolen Dr. Jarolímek a slavně benedikován na Strahově 2. července 1939. Od té doby se stáhl opat Zavoral do ústraní a břímě vedení konventu ve válečných létech spočívalo prakticky — a od Zavoralovy smrti v červnu 1942 pak úplně — na Jarolímkovi.

Po osvobození roku 1945, kdy byl opat Jarolímek vyznamenán za svou odbojovou činnost nejvyššími státními vyznamenáními, byl jmenován generálním vikářem premonstrátského řádu v ČSR. To znamenalo nové povinnosti a péči o obsazování řádových far, zejména v západočeském pohraničí, starost o obnovu řeholní komunity ve vysídleném klášteře Teplá a s tím spojené časté visitace. U opata Jarolímka se konaly v poválečné době — až do jmenování nového pražského arcibiskupa, důležité porady kněží i laiků o naléhavých otázkách církevního života v Čechách a na Moravě.

Když se nad náboženským životem v ČSR po roce 1948 začala stahovat mračna, byli to řeholní představení, kteří se stali jednimi z prvních obětí protináboženského pronásledování. Ani vážná operace žaludku, kterou opat Jarolímek musel v posledních dnech roku 1949 podstoupit, nezabránila jeho persekuci. Byl zatčen a odvlečen do vyšetřovací vazby ještě z dolečovacího pobytu. V 1950 byl postaven spolu s břevnovským opatem Opaskem, metropolitními kanovníky a několika dalšími kněžími před Státní soud v Praze. V monstreprocesu, kdy žaloba zněla — jak tehdy bylo u kněží i angažovaných laiků stereotypní — "velezrada a vyzvědačství pro Vatikán", byl Jarolímek odsouzen k 25 létům žaláře. Stačily však necelé dva měsíce po rozsudku, aby zdraví opatovo bylo zničeno úplně. Zemřel za velkých bolestí v pankrácké věžeňské nemocnici. Podivuhodnými cestami se podařilo, že mohl být pohřben do opatské hrobky na řádovém hřbitově v Nebušicích. To se ovšem neobešlo bez zatýkání, jehož obětí se tehdy stal též opatův bratr, českobudějovický kanovník Msgre. Ant. Jarolímek.

Opat Jarolímek byl znám jako zbožný řeholník a laskavý člověk, a zejména v Praze jako vynikající, distingovaný kazatel i horlivý a jemný zpovědník. Když se po r. 1945 vyjednávalo s Vatikánem o obsazení pražského metropolitního stolce, byl též jedním z kandidátů. Po své benedikci převzal po opatu Zavoralovi pravidelná eucharistická kázání v rámci adoračních hodin ve strahovském chrámu. Část těchto kázání — tříletý cyklus Osmero blahoslavenství — vyšla knižně roku 1948 pod názvem Blahoslavení a je ojedinělým zpracováním tohoto tématu v české homiletické literatuře.

Jistě patří mezi mučedníky naší Církve z doby pronásledování padesátých let a svou smrtí pomáhá dnešní Církvi, opět a těžce zkoušené v našich zemích, k lepší a svobodné budoucnosti.

MILOSLAV ČEMUS

Svatý rok 1975 byl ukončen

o vánoční noci 24. prosince. Po úvodním kajícím úkonu Pavel VI. naposled poklekl na vnějším prahu Svaté brány baziliky svatopetrské a po krátké tiché modlitbě zavřel její levé a pak pravé křídlo a je přepnul závorou. Nato zazpíval Gloria půlnoční mše svaté, kterou — snad poprvé v dějinách papežů — celebroval tváří do náměstí před bazilikou svatého Petra, za přítomnosti víc než 100,000 poutníků, třebas v Římě bylo tu noc velmi chladno. Na Hod Boží byly zavřeny Svaté brány též u ostatních tří patriarchálních bazilik.

Poslední blahořečení v rámci Svatého roku se konalo 16. listopadu, i přes hrozící déšť venku; cti oltáře se dostalo neapolskému lékaři Josefovi Moscatimu (1880-1927), universitnímu profesorovi a vědci mezinárodní pověsti; mezi přítomnými byl i president Italské republiky Giovanni Leone s chotí a dvěma syny, který poznal za svých studentských let Moscatiho jako rektora neapolské university. President Leone si pak vykonal svou pouť Svatého roku.

Z listopadových poutí vzbudila největší ohlas pout' 16,000 vojáků z 23 zemí, pořádaná na heslo "K míru novým životním stylem"; v římském Sportovním paláci měli "Večer bratrství a přátelství", v kostelích okolo Svatého Petra pobožnost podle řečí, na niž navazovala před bazilikou "Vigilie víry": deset vojáku přineslo před hlavní vchod a vztyčilo tam deset metrů vysoký fosforeskující kříž — z osvětleného okna své pracovny shromážděné vojáky pozdravil papež Pavel, který pak v neděli 23. listopadu pro ně sloužil mši svatou spolu s asi 20 biskupy a kněžími, jejich duchovními správci.

V posledních dnech listopadových přijelo na pout' Milostivého léta 20 Bulharů, pak skupina poutníků maronitského obřadu z Libanonu, které vedl jejich nově zvolený patriarcha Antonín Koriache — při slavnostní audienci jej Pavel VI. symbolicky přijal do katolického společenství a kázání obou při bohoslužbách u Svatého Petra byla svorná výzva k smíření a pokojnému soužití národů Středního Východu; společnou pout' si vykonali také členové římského Rotary Clubu.

Posledními českými poutníky byla skupinka z Curychu, která přijela do Říma na víkend 13.-15. listopadu.

Protože v listopadu jednak poklesl počet poutníků, jednak venku počasí často bylo velmi sychravé, přenesly se středeční generální audience dovnitř — bývaly pravidelně dvě: jedna v bazilice sv. Petra a druhá v audienční hale. Pavel VI. v alokucích mluvil o ovoci, jež Svatý rok přinesl: bylo to rozmnožení víry, lásky — a dej Bůh, aby přinesl i skutky konkrétní lásky k bližnímu.

K Milostivému roku vydalo sérii pamětních známek Liechtensteinské vévodství; známky znázorňují sochy z katedrály churské diecéze, pod jejíž pravomoc Liechtenstein spadá.

SPORT

OLYMPIJSKÉ ZPRAVODAJSTVÍ Z INNSBRUCKU

Olympijský turnaj v hokeji
A-skupina

ČSSR-Finsko 2:1

Branky: Jiří Novák 2 — nahrávky: Martinec 2. Nejlepší byl Jiří Holeček v brance, který zabránil nejméně třem brankám. Všechny tři obranné řady se dopouštěly chyb v bránění i rozehrávání kotouče. Jasně nejlepší byl pardubický útok V Martinec, Jiří Novák a B. Šťastný.

SSSR-USA 6:2

NSR-Polsko 7:4

ČSSR-USA 5:0

Branky: Nový 2, Martinec, Šťastný, E. Novák. Nahrávky: Bubla, Martinec, Pospíšil, Augusta, Machač. Zase nejlepší byl Jiří Holeček, zlepšila se hra obránců, ale útok měl — až na třetí třetinu — nedostatky v přesném zakončení útočných akcí. Konečný výsledek byl přijatelný už z toho důvodu, že jsme vyrovnali čtyři roky starý účet ze Sappora. Jiří Holík a Jiří Novák museli před zápasem ulehnout s horečkou, dalších šest hráčů (Hlinka, Augusta, Machač, Pospíšil, Ebermann a Pouzar) mělo jít také spíše do postele než na led. Důvod chřipková epidemie. Holeček byl v tomto utkání zasažen tečovaným pukem do oční krajiny. Maska zabránila nejhoršímu, přesto utrpěl dvě tržné rány a velký krevní výron v oblasti očnice.

SSSR-Polsko 16:1

Finsko-NSR 5:3

ČSSR-Polsko 7:1

Branky: Martinec 2, Nový 2, B. Šťastný, Pouzar, Dvořák. Nahrávky: Martinec a Nový po 2, B. Šťastný, Pouzar. Trenéři Gut a Starší dali dohromady 14 hráčů, z poloviny rekonvalescentů. Chřipková epidemie, rozšířená virem Tokio 75, jak je nazýván, musela být zřejmě přenesena některou z asijských výprav, mezi naším mužstvem řádi neomezeně. Ve 32. minutě byl zraněn při srážce s protihráčem čs. brankář Crha. Má vážně poraněné kolenní vazivo a byl převezen do nemocnice, kde dostal obvaz. Čs. mužstvo hrálo ekonomicky a kontrolovalo hru.

SSSR-NSR 7:3

USA-Finsko 5:4

ČSSR-NSR 7:4

Branky: Nový 2, Hlinka, Pospíšil, Pouzar, Martinec, Jiří Holík. Nahrávky: Dvořák 2, Hlinka, Jiří Holík, Machač, Pospíšil, Ebermann. V našem celku byl největší oporou Holeček: kdyby nemohl utkání dohrát, nastoupil by do branky Milan Nový, který se dobrovolně přihlásil. Brankář Jiří Crha, který byl zraněn v utkání s Polskem, navíc onemocněl chřipkou a měl teploty. Čs. mužstvo vedlo 5:0, potom povolilo, jako by se na řadě hráčů projevila únava.

SSSR-Finsko 7:2

USA-Polsko 7:2

K těmto zápasům se v příštím čísle vrátíme podrobným komentářem a zatím tedy jen výsledky:

ČSSR-SSSR 3:4
NSR-USA 4:1
Finsko-Polsko 7:1

Konečný výsledek:
1. SSSR
2. ČSSR
3. NSR

RYCHLOBRUSLENÍ

500 m — ženy
1. Sheila Youngová (USA)
2. C. Priestnerová (Kanada)
3. T. Averinová (SSSR)

1000 m — ženy
1. T. Averinová (SSSR)
2. L. Poulosová (USA)
3. S. Youngová (USA)

3000 m — ženy
1. T. Averinová (SSSR)
2. A. Mitscherlichová (NDR)
3. L. Kormoová (Norsko)

Sheila Youngová získala pro USA zlatou, stříbrnou a bronzovou medaili. Před třemi roky získala Sheila titul mistryně světa v cyklistickém sprintu a je rozhodně výjimečný talent.

500 m — muži
1. J. Kulikov (SSSR)
2. V. Muratov (SSSR)
3. D. Immerfall (USA)

1000 m — muži
1. Peter Müller (USA)
2. J. Didriksen (Norsko)
3. V. Muratov (SSSR)

Peter Müller říká: "Otec je Polák, matka Němka a já mluvím jenom anglicky; jaký já jsem to divný člověk." Dva roky je zasnouben s rychlobruslařskou kolegyní L. Poulosovou a konečně nyní pomýšlí na svatbu.

5000 m — muži
1. S. Stensen (Norsko)
2. P. Kleine (Holandsko)
3. H. Van Helden (Holandsko)

KRASOBRUSLENÍ

Sportovní dvojice
1. Rodninová-Zajcev (SSSR)
2. Kermerová-Österreich (NDR)
3. Grossová-Kagelmann (NDR)
5. Babiloniová-Gardner (USA)
13. sourozenci Spieglovi (ČSSR)

Taneční páry
1. Pachomovová-Gorškov (SSSR)
2. Mojsejevová-Míněnkov (SSSR)
3. O'Connorová-Millns (USA)
11. Peštová-Pokorný (ČSSR)

Muži
1. J. Curry (Velká Británie)
2. V. Kovaljov (SSSR)
3. T. Cranston (Kanada)
6. Santee, F. Kubicka (USA)
12. Pazdírek (ČSSR)

Kubicka jízdou se čtyřmi trojitými skoky a zakončenou očekávaným saltem vzad zanechal velký dojem. Tímto originálním saltem vzad se zařadil do společnosti Rakušana Felixe Kašpara, který první do volné jízdy zařadil dvojité skoky, Američana Dicka Buttona, jenž zahájil éru trojitých skoků, a Kanaďana Donalda Jacksona, který nad ledem doslova létal a v Praze na mistrovství světa 1962 dokázal skočit trojitého lutze. Tento skok skočil v Innsbrucku Kubicka (USA). Sano (Japonsko) a Hoffmann (NDR).

První krasobruslařská příručka vyšla roku 1772 v Londýně pod názvem "A treatise on skating" (Pojednání o bruslení). Napsal ji R. Jons a informoval již o některých dodnes používaných figurách, které se však prováděly tehdá víceméně na místě.

BIATLON

(Branný sport na lyžích)

20 km — jednotlivci
1. N. Kruglov (SSSR)
2. H. Ikola (Finsko)
3. A. Jelizarov (SSSR)

Umístění čs. závodníků: — 17. Kříž, 24. Žižka, 44. Malínský

Jízda na saních
Muži
1. D. Günther (NDR)
2. J. Fendt (NSR)
3. H. Rinn (NDR)

Umístění čs. závodníků: 14. Ptáčník, 18. J. Zeman, 23 Resl

Víte, že saně používali již v nejstarších dobách arktičtí lovci? Náklad vlekli na zvířeci kůži, která klouzala po sněhu. Později začali používat plochá dřeva, z nichž se zrodily saně.

Ženy
1. M. Schumannová (NDR)
2. U. Rührholdová (NDR)
3. E. Demleitnerová (NSR)
10. Dana Spálenská (ČSSR)

Soutěž dvojic
1. Rinn-Hahn (NDR)
2. Brandner-Schwarm (NSR)
3. Schmid-Schachner (Rakousko)
6. J. Zeman-V. Resl (ČSSR)

Jízda na bobech
Dvousedadlové boby
1. Nehmer-Germeshausen (NDR)
2. Zimmermann-Schumann (NSR)
3. Schärer-Benz (Švýcarsko)
17. Paulát-Šůva (ČSSR)

LYŽOVÁNÍ:

5 km — ženy
1. H. Takalová (Finsko)
2. R. Smetaninová (SSSR)
3. G. Kulaková (SSSR)
11. Paulů (ČSSSR), 14. Sekajová, 16. Pasiárová, 25. Jaškovská

15 km — muži
1. N. Bažukov (SSSR)
2. J. Beljajev (SSSR)
3. A. Koivisto (Finsko)
6. Bill Koch (USA)
34. Šimon, 35. Fajstavr, 39. Jarý, 46. Henych (všichni ČSSSR)

Sjezd — ženy
1. R. Mittermaierová (NSR)
2. B. Totschnigová (Rakousko)
3. C. Nelsonová (USA)
32. D. Kuzmanová, 33. Šoltýsová (obě ČSSR)

Skok na středním můstku
1. H. G. Aschenbach (NDR)
2. J. Danneberg (NDR)
3. K. Schnabl (Rakousko)
4. Jaroslav Balcar (ČSSR), 16. Höhnl, 18. Kodejwka, 26. Felix (ostatní závodníci ČSSR)

Jaroslav Balcar je narozen 27. 3. 1953 ve Vrchlabí. Ženatý, otec syna. Výkon Jaroslava, čtvrtého v řadě ze šesti Balcarových kluků, je největší úspěch celého skokanského rodu.

Závod sdružený
1. U. Wehling (NDR)
2. U. Hettich (NSR)
3. K. Winkler (NDR)
12. Pospíšil, 15. Fr. Zeman (oba ČSSR)

Obří slalom — muži
1. H. Hemmi (Švýcarsko)
2. E. Good (Švýcarsko)
3. I. Stenmark (Švédsko)
11. M. Sochor, 23. B. Zeman (oba ČSSR)

Slalom — ženy
1. R. Mittermaierová (NSR)
2. C. Giordaniová (Itálie)
3. H. Wenzelová (Lichtenštejnsko)
9. D. Kuzmanová (ČSSR)

Běh žen — 10 km
1. R. Smetaninová (SSSR)
2. H. Takalová (Finsko)
3. G. Kulakovová (SSSR)
13. Pasiárová, 17. Paulů, 19. Sekajová, 35. Bartošová (všechny ČSSSR)

Štafety — 4x5 km — ženy
1. SSSR
2. Finsko
3. NDR
6. ČSSR

Štafety — 4x10 km. — muži
1. Finsko
2. Norsko
3. SSSR
6. USO
10. ČSSR

MATEMATICKÝ KOUTEK

Odpověď k problému č. 2 z min. čísla:

Jedno z řešení je toto: Z 8-galonové nádoby naplníme 5-galonovou nádobu. V 8-galonové nádobě zůstanou 3 galony. Z 5-galonové odlijeme 3 galony do 3-galonové nádoby, takže v 5-galonové zůstanou 2 galony. 3 galony z 3-galonové nádoby přelijeme do první nádoby, v níž takto bude 6 galonů vody. Vodu z druhé nádoby přelijeme do třetí nádoby. Z první přelijeme do druhé 5 galonů, takže v první zůstane 1 galon. Z druhé přelijeme do třetí 1 galon a z třetí přelijeme do první všechnu vodu. V první a druhé nádobě budeme mít po čtyřech galonech.

* * *

Příklad č. 3. Auto projelo vzdálenost mezi dvěma městy tak, že tam jelo rychlostí 60 mil za hodinu a zpět rychlostí 40 mil/h. Jaká byla průměrná rychlost auta? (Opatrně! — Pozn. red.)

(Pokračování ze str. 9.)

Naše jedno protiústavní

Zákon OSHA by měl být ověřen Nejvyšším soudem.

Někteří podnikatelé předložili své případy federálnímu odvolacímu soudu se žádostí, aby ověřil, zda zákon OSHA se nepříčí naší národní ústavě. Federální vláda však dosud nikdy nedovolila, aby takové sporné případy byly předávány k rozhodnutí normálnímu soudu. Namísto toho rozhodla jejich mimosoudní vyřízení: jednou byly uložené tresty úplně zrušeny, jindy byly sníženy anebo případ byl jinak rozhodnut.

Velký problém je, že malí podnikatelé si nemohou dovolit nést vysoké výdaje, spojené se soudním ověřováním tisíců různých předpisů zákona OSHA, zda snad nejsou v rozporu s ústavou. Také je na bíle dni, že právníci, jimž by připadla role hájit tento zákon, si nepřejí, aby ověřování jeho shody nebo neshody s ústavou bylo svěřováno normálním soudům naší země.

Malí podnikatelé by se měli spojit a společně nést výdaje za soudní ověřování všech těchto předpisů: tuto věc by pak měli hnát až k Nejvyššímu soudu. Proč to nechtějí učinit? Jeden z nich mi řekl, že byl důtklivě varován, že v případě, že předá k soudnímu ověření některé ustanovení některého vládního úřadu, majícího na starosti provádění zákona OSHA, půl tuctu konkurentů přivede jeho podnik na mizinu. Toto mu prý bylo řečeno jasně a bez komentářů.

Toto už je jakýsi druh organizovaného terorismu, prováděného nikoliv podzemními bandity nebo fanatiky, nýbrž agenty úřadů, utvořených rozhodnutím našich vlastních zákonodárců.

DOPISY našich čtenářů

NEW YORK.

Cténá redakce Hlasu Národa a mili čtenáři:

Co jest člověk? proč je na světě a kam život jeho směřuje.

Jest psáno v evangeliu Kristově, že fariseové a zákonníci nenáviděli Boží pravdu a spravedlnost. Odsoudili Ježíše Krista a lotra propustili na svobodu. Od té doby se to vše stále opakuje po celém tomto světě. Lid nechce slyšeti ani hájiti pravdu a spravedlnost Boží. Lotři jsou propouštěni na svobodu a pravdy a spravedlnosti se nikdo na tomto světě nedovolá. Jak byl potrestán Jerusalém, tak též bude potrestán tento svět. Snad jest každému člověku známo, že naše zeměkoule jest tak nepatrná v prostoru vesmíru, jako zrnko hráchu. A lidstvo se dnes chystá toto zrnko hráchu rozbít na miliony kousků atomovou válkou.

Každý člověk jest proti vesmíru a Boží vůli jako ten *neviditelný bacil. Jak tedy může o sobě tvrditi, že něco* na tomto světě znamená. Veškerá krása a bohatství tohoto světa jsou dílem Božím, ale lidská pýcha a nemravnost nechtějí tomu věřit ani rozumět. Kdyby byl Bůh nedal člověku rozum tak by člověk na tomto světě vůbec nic neznamenal. Byl by jako to hovado. Bůh dal člověku rozum, aby lid mohl tento svět zdokonalovati a pracovati pro čest a slávu Boží. Veškeré lidské schopnosti a vědomosti jsou darem Božím a bez tohoto Božího daru by nemohl lid na tomto světě existovati. Lidská hrdost a pýcha nedovede toho chápati ani tomu nechce rozuměti, že Boží dobrota a láska se o všechny lidi na tomto světě stará neb jen skrze vůli Boží jsou lidé na tomto světě. Od příchodu Kristova na svět jsou dokonce i dítkami Všemohoucího Boha Otce a k sobě navzájem jsou bratřími a setstrami. Ale lidská pýcha a nevědomost nechce tomu věřiti. Proto Boží moc bude tu lidskou pýchu a nemravnost přísně trestati, jako tomu bylo s lidmi ve Starém Zákoně. V srdcích lidských d'ábelská moc sídlí a ta Boží pravdu a spravedlnost nenávidí, pustoší a ničí. Veškeré zlo, které tento svět prožívá se děje jen d'ábeskou mocí, kterou lidé nechají přebývat ve svém srdci. Má-li na tomto světě světě ta d'ábelská **býti zničena, tak musí křes**t'anský lid **neohroženě hlásat** Pravdu Boží, a ji milovat a podle ni žit. Pouze jen Boží pravda a láska tu pekelnou moc zničí.

Tuto Pravdu by si měli přečísti a prostudovati všichni státníci a politikové všech národů. Snad by přestali zbrojit a začali se se vzájemně ctít. Kdy bude lid Boží přikázání zachovávat, Boha tím ctít a milovat, tak bude lid na tomto světě v úplném blahobytu přebývat, a pro všechny lidské problémy najde správné řešení.

Zde Vám zasílám $20.00 na předplatné za "Hlas Národa" a těch pět dolarů je za uveřejnění tohoto mého dopisu.

Váš Josef Kopáček,
412 E. 73 Rd,
New York, N. Y. 1002.

* * *

Milý pane Kopáček,

děkujeme Vám za předplatné a za Váš zájem o české noviny křest'anského zaměření. To, co pišete ve svém dopisu je svatá pravda. Je vidět, že jste moudrý člověk, a tak také *víte, že ani Kristu Pánu se nepodařilo hned lidi předělat.* Jenom ty upřímné, kteří sice tápali, ale Pravdu Páně hledali. Vždyt' také lidé Spravedlnost samu — Krista z Nazareta — Božího Syna — dlouho mezi sebou nesnesli. Nebyl jim po chuti, protože neodpovídal jejich představám o slíbeném Mesiáši. Tak ho za pouhé tři roky ukřižovali. — A od té doby i my — někteří křest'ané Pravdu Páně křižujeme, ale nakonec vždy znovu vstává z mrtvých — a to je naše pevná naděje: že Pravda Páně nakonec nad zlem a lží zvítězí. redakce.

ILLINOIS:

Důstojný Otče Vojtěchu, a milí zaměstnanci,

pozdravuji vás všechny hodné lidi, kteří jste se spojili a dali se do práce, i když to nebylo lehké. S pomocí Boží a s vytrvalostí se vám podařilo to, co mnozí nevěřili, že je možné. Když jsem obdržela první číslo, tak jsem radostí zaplakala a mnoho jiných taky. Jak ráda bych byla, kdybych to uměla vyjádřit, jaké krásné noviny tisknete. To větší písmo se nám krásně čte. Zasílám $15.00 na předplatné. Přeji vám mnoho úspěchu.

Zdař Bůh

Mrs. Rose Steiskal
Chicago

Cténá redakce,

posílám $15.00 na předplatné HLASU NÁRODA. Důstojný pane Víte, dík za Vaši námahu, že jste se postaral o to, aby babičky měly zase co číst.

Děkuji srdečně.

Babička z La Grange Park

* * *

Cténá redakce,

mnoho štěstí v novém podniku. Posílám $15.00 předplatné na HLAS NÁRODA pro Mrs. Marii Prusa.

Prosim dejte mi vědět, jak je to s mým předplatným? Mám si předplatit HLAS NÁRODA od ledna, anebo dostanete peníze z mého předplatného, které jsem měla pro Národ.

Ještě jednou mnoho štěstí a zdraví přeje

Marie Klomfar, Berwyn

* * *

HLASU NÁRODA,

posílám předplatné $15.00 na rok 1976. Přeji vám mnoho zdraví a Božího požehnání v tomto novém podniku. Národ jsem odebírala přes 50 let. Tak na památku mých rodičů a prarodičů chci dále odebírat HLAS NÁRODA. Přeji vám hodně zdaru a štěstí a aby vám Pán Bůh požehnal a pomohl udržet náš český, katolický tisk.

Zdař Bůh!

Mrs. Ben Hipšman

* * *

Milý father Vit,

HLAS NÁRODA je moc pěkný. Přeji Vám zdar a později budu u Vás oznamovat. Přání pro paní Vokurkovou bylo moc krásné.

S pozdravem

Hermina Ondrušová

* * *

KANADA:

Vážení pánové v redakci,

posíláme vám $20.00 a to $16.00 na HLAS NÁRODA a 4 dolary na tisk. Jsem velice šťastná, že jste se ujali vydávání HLASU NÁRODA a že jste nás nenechali bez českých katolických novin.

Zaplat' vám to Pán Bůh a mnohonásobné žehnej vaší další práci.

Mary Cimburová
Toronto

* * *

Milí přátelé a všichni lidé dobré vůle,

vyprošuji vám od Pána Boha posilu, lásku a Boží požehnání za vaši obětavou práci, kterou jste vzali na svá bedra, abyste udrželi naše lidi pohromadě. Přikládám šek na $16.00. HLAS NÁRODA jsou úhledné noviny.

S Pánem Bohem

Vaše sestra Mary Horák
Prince Albert

* * *

Cténá redakce
HLASU NÁRODA,

děkuji mnohokrát, že jste mně dali vědět, jak je to s našim předplatným. Za to vám dostanu nového odběratele; je to můj synovec František Fiala. Je v Otawě profesorem na universitě. Brzy k nám přijede, tak mu řeknu o předplatné. Je dobrý člověk a dobrý katolik.

Ještě jednou vám děkuji.

A. Alexa

* * *

Cténá redakce
HLASU NÁRODA,

díky za zasílání vašeho časopisu. Už jsem dostal dvě čísla. Byl jsem odběratelem Katoliku a tak chci dále odebírat vaše poučné čtení. Zasílám předplatné 20 dolarů a zbytek na tiskový fond. Zároveň vám posílám adresu na mého synovce, který je usazený v Ontariu blízko Toronta. Je z té mladé generace, která přišla v roce 1968. Tak si myslím, že by měl jako vlastenec podpořit české čtení. Přeji vám hodně úspěchu ve vašem podnikání a aspoň tak 2.000 nových odběratelů.

S pozdravem

J. Macháček, Turin

* * *

MICHIGAN:

Důstojní páni a spolupracovníci HLASU NÁRODA, je potěšitelné a chvályhodné, že se snažíte zachovati český katolický časopis, kterého je tolik potřebí. Přikládám money order na $50.00; $15.00 je na předplatné HLASU NÁRODA na rok 1976 a $35.00 na váš tiskový fond. Na provolání HLASU NÁRODA byl podepsán též msgr. Petr Lekavý. A tak bych vám chtěl napsat, že dědeček důstojného pana msgr. Lekavého, dnes již zesnulý ctěný pan Matěj Lekavý byl mým a mých sourozenců křestním kmotrem. A to v té části Moravy od Hodonína, odkudž jsme odjeli v roce 1907 a kde je zvykem, že kmotrovství v rodině postupuje dál. Tak dosud, když nám důstojný pán msgr. Petr Lekavý píše, slavnostně přidá "kmotr".

Přeji vám všem hodně zdaru a veselé mysli v těch těžkých začátcích.

S úctou a pozdravem

Frank J. Cupal
Swartz Creek

* * *

Vážená redakce HLASU NÁRODA,

posílám vám srdečné pozdravy a děkuji vám převelice, že jste se ujali českých a moravských sirotků. Opravdu bychom byli bez českých novin opuštěni, hlavně v takovém prostředí jako žiji já, kde není slyšet českého slova. Posílám vám své předplatné, ale nevím, jak dlouho mě ještě Pán Bůh nechá na tomto světě. Za šest měsíců už mě bude tížit devadesátka a to již si člověk nemůže dělat žádné plány. Je už u konce své životní dráhy a svou brázdu skoro dooral. Dokavad' je ale duch v těle, tak duševní potravy jako jsou české noviny, je potřeba.

Budu se společně i s druhými čtenáři za vás, drazí poslové Boží, modlit, neboť sám Pán Bůh vás snad poslal, abychom duševně nadobro nezahynuli.

S upřímným pozdravem. S Pánem Bohem Vaše

Marie Vašiček, Midland.

* * *

Cténá redakce,

zasílám předplatné na HLAS NÁRODA. Nevím, zdali jej budu moci čísti, neboť 6. září mně bude 90 roků. Málo vidím a málo slyším. Ale již 50 roků odbírám Katolík a vždycky jsem se na něj těšila. Snad Pán Bůh mi dopřeje přečísti alespoň několik čísel HLASU NÁRODA; $15.00 je na předplatné a $2.00 malý příspěvek na váš těžký začátek.

Přeji vám hodně odběratelů.

Vaše Marie Pavlinak,
Woodward.

* * *

EAST DETROIT:

Cténá redakce a Otče Víte,

posílám $15.00. Asi před třemi nedělemi jsem vám poslala $10.00, ty si ponechejte na tisk a těchto 15.00 na zaplacení předplatného. Jsem na Social Security, ale jak něco ušetřím, tak budu na vás pamatovat. Pán Bůh vám pomáhej, buďte zdrávi.

Mrs. Anna Kubík

* * *

New York:

Cténá redakce HLASU NÁRODA:,

předně vám přeji mnoho zdaru a děkuji, že jste převzali tu velkou práci, kterou děláte ku cti Bohu a našemu československo - americkému lidu, i když někteří už tak moc dobře česky číst neumí. Někteří lidé ani nechápou, jak velkou práci děláte. Z toho si nic nedělejte, vždycky se najde někdo, kdo rád kritizuje. My starší, kteří jsme odbírali Katolík anebo Národ tak jsme vám vděčni. Tisk HLASU NÁRODA je větší a lepší se čte. Oči nás starších jsou slabší a proto menší písmo je unaví. Posílám vám předplatné $15.00. Ještě jednou vám přeji hodně zdaru a z hloubi srdce vám přeji, aby vám Pán Bůh nebeský dal hodně síly, abyste HLAS NÁRODA mohli vydávat ještě dlouhá léta.

Pavel Adamec
Bronx

(Pokračování na str. 12.)

(Pokračování ze str. 10.)

KANSAS:

Ctění vydavatelé HLASU NÁRODA,

dostal jsem HLAS NÁRODA a moc se mi zamlouvá. Je to krásná náhrada za ten náš milý Katolík. Doufám, že budete moci HLAS NÁRODA dlouho vydávat. Posílám šek na 20.00.

Děkuji vám a jsem váš odběratel

Josef Cahoj
Atwood

* * *

NEW JERSEY.

Ctěná redakce.

předem moc pozdravů vám všem. Posílám $20.00; $15.00 na předplatné, ostatní na tisk. Jsem odběratelkou českých Katolických novin po mnoho roků. Napřed jsem odebirala Českou ženu a potom jsem odebirala zas Katolik, když Česká žena přestala a včil HLAS NÁRODA. Myslim, že si jej zase všichni předplatí, nebot' je v něm moc krásné čtení. Dříve jsem četla jenom já, ale včil může i můj muž, nebot' v HLASU NÁRODA je taky něco anglicky a on neumí číst po našem. Přeji vám zplna srdce hodně zdraví a síly, abyste ty naše noviny mohli ještě po dlouhá léta vydávat.

Ella Pelus, Newburgh.

* * *

TEXAS:

Ctěná redakce,

posílám šek $7.50 na půlroční předplatné na HLAS NÁRODA. Ačkoliv jsem byl vychován tady v Americe a dnes už mi je téměř 86 let, zajímám se o českou literaturu. Mám vázané ročníky Zlaté Prahy, Světozoru a mnoho jiných knih. Katolík jsem odebíral dlouhou dobu. O politiku se mnoho nezajímám, více o literární novinky v Čechách.

S úctou

Charles Drašťata
El Campo

* * *

Ctěná redakce HLASU NÁRODA,

zasílám předplatné na ten nový časopis, moc se mi líbí, zrovna tak jako dříve Katolík. Je v něm vše, co my obyčejní lidé máme rádi. Nejraději mám epištoly a evangelium, které už jsem v našem jazyce dlouho neslyšel. Připomíná mi to mladá léta. Zrovna tak to bývalo v biblické dějepravě a katechismu. Později když jsem měl děti a měl jsem jich devět, tak jsem s nimi večer seděl mus, dával jsem jim otázky, aby mně na ně odpovídaly. Všechno říkaly moravsky i kněží tak odpovídaly. A když říkaly modlitby k sv. prvnímu přijímání, tak to tak krásně v kostel znělo, že člověk měl slzy v očích. A teď' čes-

kého slova v kostele neslyšíme už ani ten náš Otčenáš. Je mi už osmdesát roků, jsem už nahluchlý a tak už toho stejně moc neslyšim a tak mi zbývá jenom modlit se sv. růženeček a s ním se těšit. Milí, už musím končit, nebot' nemohu pro slzy psát dále. Mnoho se toho změnilo od té doby, co jsem přijel do té zaslíbené Ameriky. Bylo mi tehdy šestnáct roků. Měl jsem jen maminku a bratra 12-letého a sestru 14-letou. Maminku jsem už více neviděl. Sliboval jsem jim, že se vrátím. Když jsem už nastupoval do vlaku, maminka mě ještě políbila na čelo, křížkem požehnala a prosila: slib mně Josefe, že se vrátíš. Osud nám to nesplnil. Nikdy jsem už maminku neviděl.

Ctěná redakce posílám vám $20.00 na předplatné. Přeji vám hodně štěstí.

S Pánem Bohem

Josef Novosad
Texas

* * *

IOWA:

Ctěná redakce,

mnoho zdaru vaší práci. Mrs. Dvoracek (sestra) mně připomněla, abych nezapomněla poslat předplatné. Jsem ráda, že mně to připomněla, nebot' člověk tak lehce zapomíná. Doufám, že nejsem mezi posledními, kteří zůstali s předplatným pozadu. Bylo by nám smutno bez českého čtení. Chci vám napsat, že jsme "zasněženi". Bohužel je toho sněhu málo a zem je vyschlá. Od podzima nám tu málo pršelo. Iowská farma potřebuje vláhu; snad ještě přijde dost sněhu, jaro ještě nemáme.

Pozdrav všem čtenářům.

S úctou

Mrs. Bess Brennan

* * *

Ctěná redakce HLASU NÁRODA,

zasíláme předplatné $15.00 a přejeme vám hojnost Božího požehnání pro vaši krásnou a záslužnou snahu — vydávat HLAS NÁRODA. Až někdy budu mít náladu tak napíši nějaké zprávy z Cedar Rapids. Dnes jsme měli v naší osadě sv. Václava, svaté biřmování, náš vnuk byl jedním z biřmovanců.

S Pánem Bohem

John Dryml
Cedar Rapids

* * *

NEBRASKA:

Ctěná redakce,

posílám vám předplatné na HLAS NÁRODA a $100.00 k uctění památky mého drahého manžela. V březnu tomu bude 10 roků, kdy si ho Pán Bůh k sobě povolal na věčnost.

S Pánem Bohem a mnoho zdraví vám přeje

Mrs. Joseph Cap, Sr., Omaha

* * *

z Austrálie

Za MUDr. Marko Jankovičem

Sotva jsme vkročili do nového kalendářního roku, už nám došla smutná zvěst o náhlém skonu předního člena naší krajanské obce v Austrálii — v městě Sydney, tamního zubního lékaře Dr. Marko Jankoviče. Zdálo se, že i matka příroda truchlila v den pohřbu s jeho účastníky a všemi, kteří ho poznali jako člověka vzácných osobních vlastností.

Rozloučili jsme se s ním 14. ledna a dešťové kapky jako by symbolisovaly náš zármutek. Mezi účastníky bylo též několik příslušníků druhého čsl. zahraničního odboje a sokolské jednoty v Sydney. Člověku připadal smutný kremační akt jako konec bitvy, kdy se zármutkem konstatujeme, že nám v ní zahynul věrný kamarád.

Dr. Marko Janković, který měl křestní jméno po legendárním královici Markovi — velkém hrdinovi srbské národní historie — byl naším odborným zubním lékařem. Jeho klienti byli nejen Čechoslováci, ale i Jihoslované, z jejichž řad vyšel.

Narodil se 18. května 1899 v hlavním městě tehdejšího srbského království, Bělehradě. Tam se mu také dostalo počátečního vzdělání v cyrilice a tam nabyl i středoškolského vzdělání. Po maturitě se odebral do Prahy na studium medicíny. Po obdržení doktorského diplomu se rozhodl zůstati trvale v Praze, kde se věnoval zubolékařské praksi.

Snad by tam byl až do těchto dnů, ale v roce 1939 jej nacisté zatkli a poslali do pověstného koncentračního tábora Buchenwald. Pobyt v tomto místě mu pochopitelně na zdraví nepřidal. Po svém návratu začal opět pracovati jako zubní lékař — bohužel jen krátký čas. Po nacistickém režimu přišel nový násilník — komunistický. Bolševici mu předložili k podpisu formulář slibu naprosté loyality, což on rozhodně odmítl. Tím byl zpečetěn jeho osud.

Uvědomil si, co má v očekávání, a proto s celou rodinou a některými přáteli odešel s velkým risikem do Západního Německa, kde byl za války v koncentráku. K takovému rozhodnutí musí mít člověk velkou odhodlanost, silnou vůli a morální podklad. V Německu si pobyl delší čas v uprchlických táborech, v prostředí ne zrovna závidějícího. Byl tu ale přece jen velký rozdíl: mohl zde svobodně dýchat a mluvit bez obav, že bude opět zatčen.

Z Německa emigrovali Jankovičovi do Austrálie. Snad to nebylo rozhodnutí nejsprávnější, neb dvouletý pracovní kontrakt v Báthhurstu (Nový Jižní Wales) nebylo místo vystlané růžemi. V té době si totiž lékař-exulant nemohl otevříti vlastní ordinaci. Na základě rozhodnutí státní vlády si musel odbýt "penzum" dalšího studia medicíny a složiti nejprve předepsané zkoušky, aby mohl získat "lékařský atest". Dočasně žil potom ve státě Victoria se sídlištěm v Melbourne a blízkém Waubertonu. Později zahájil zubolékařskou praksi přímo v Sydney.

Předčasnou smrt Dr. Jankoviče přivodil srdeční záchvat (infarkt), spojený s rakovinou. Krátce před svým skonem navštívil ještě Evropu, aby se mohl naposledy rozloučiti se svými dvěmi dcerami, provdanými v záp. Evropě — a jejich dětmi. V Sydney zanechal manželku Anežku a syna Dušana, který pokračuje v profesi svého zemřelého otce.

Dr. Marko Jankovič byl oblíben nejen jako lékař, ale i jako člověk. Byl členem snad všech krajanských organisačních útvarů v Sydney a pravidelně navštěvoval jejich schůze a společenské podniky. Měl mnoho dobrých přátel mezi spolu-vězni v Buchenwaldu jakož i ve sběrných táborech Německa po roce 1948. Mnozí z nich jsou i ve Spojených státech a Kanadě a mohou si takto obnovit tichou vzpomínku na zesnulého.

Čest jeho památce.

Ing. Tomáš J. Jílek.

* * *

NEW YORK.

Odšiol nám Prof. Dr. Vojtěch E. Andič

Niekdajší podpredseda a gen. tajomník československej Spoločnosti pre vedy a umenie a profesor ekonómie na univerzite štátu NEW YORK, v hlavnom meste Albany, doktor Vojtěch Ervin ANDIČ zomrel prvého februára vo veku 65 rokov.

Profesor Andič sa narodil na Dobrej Nive na Slovensku. Keď dovŕšil svoje štúdia v Prahe, kde absolvoval Vysokú školu obchodnú, vyemigroval — zopár mesiacov pred vypuknutím Druhej svetovej vojny — do Spojených štátov. Profesor Andič písal a stal sa prispievateľom nejedného českého či slovenského denníka alebo týždenníka v Amerike a Kanade. Prednášal huževnate na zhromaždeniach jednotlivých českých a slovenských organizácií v Spojených štátoch o vývine v rodnej vlasti; a neskôr roku 1939 zháňal pomoc pre vysokoškolákov, čo opustili Československo po zatvorení českých vysokých škôl za nacistickej okupácie 17-ho novembra 1939. Začiatkom roku 1942 Andič pôsobil v Informačnej službe československej vlády v exile. Jeho hlavnou úlohou bolo vtedy písať v češtine, slovenčine ako aj v angličtine okolo vývoja v Československu, a pripravovať, ako aj podávať rozhlasové referáty o veci Spojencov, domov, českému a slovenskému ľudu. Robil vskutku s veľkou obetavosťou a oddanosťou.

V tie časy Vojtěch Andič pokračoval v štúdiu ekonómie na Columbijskej a Newyorskej univerzite, kde si nadobudol i doktorát. Akokoľvek, bolo to až prostred rokov päťdesiatych, keď nastúpil na cestu učitelského pôsobenia v Amerike, čo sa teraz dovŕšila jeho predčasnou smrťou. V desaťroči medzi zakončením Druhej svetovej vojny a po nej, Vojtěch Andič neprestával písať do československých novín v Amerike a za jeden čas sa stal aj členom československej redakcie HLASU AMERIKY v New Yorku.

Ako človek s akademickým vzdelaním bol nanajvýš aktívny v organizovaní Československej spoločnosti pre vedy a umenie; táto organizácia má teraz medzi svojimi členmi vyše 2-tisic univerzitných profesorov; vedcov, učencov a umelcov, a to v Spojených štátoch, Kanade, Austrálii a v západnej Európe, ktorým prišlo v ostatných desaťročiach opustiť zem.

Viac ako štvrtinu storočia Vojtěch Andič sústavne zaceštúval do väčších miest i menších osád Čechov a Slovákov v Amerike a písal neúnavne, s hlbokým ľudským porozumením o ich problémoch, áno, i o ich úspechoch a ašpiráciách. A tak nečudo, že si získal náklonnosť a obdiv tisícov amerických Čechov a Slovákov a vďačnosť mnohých a mnohých, ktorým nikdy neodmietol podať pomocnú ruku v ťažkostiach či núdzi: pomáhal ako len vládal... A preto ostáva po ňom *clivo, bude nenahraditeľne* chýbať... Zostávajú po ňom jeho žena, Emília, a dcéra, Barbara, v Pittsburghu, v Pennsylvánii, a syn Matrin, nateraz profesor na univerzite v Dartmouth, v štáte New Hampshire.

Dr. Ernest Šturc,
Podpredseda SVU.

ZE STARÝCH POŘEKADEL ZEMĚDĚLCŮ

Hospodář je pán, který byl ženě a čeládce za hlavu dán.

* * *

Ono pole dobře rodí, po kterém hospodář často chodí.

* * *

Láska k poli krmí voly — tučný vůl krmí stůl.

* * *

Úrodná je země, kterou hospodář tluče.

* * *

Kdyby nebylo oráče — nebylo by boháče.

* * *

Dvojí orání — dvojí chléb; trojí orání — trojí chléb.

* * *

Hnojiště kdo opatruje, stodolu i sklep si naplňuje.

* * *

Sláma je polí máma — neřád hrabej pořád, ale mech ten nech!

* * *

Pšenice nedbá, ať svátek nebo pátek.

* * *

O žitu se říká, že dvě neděle se zelená, dvě neděle kvete, dvě neděle metá, dvě neděle nalévá a dvě neděle zraje.

* * *

K. V. RAIS:

Z VLASAŘSKÝCH PAMĚTÍ

(Pokračování z min. čísla.)

"Od Chrudimě — jak pak se tam hodně staví? Taky tam tak dřou za pár mizerných krejcarů? A od jakéhopak jsme fochu?" vyptával se nepřetržitě.

"Kupuju vlasy."

"Áááá —." Bartoníček se na chvíli zamlčel, "a platí to?"

"Inu, jak které; za některé dám pětku hned, některé nechci ani zadarmo!"

"Mhm."

Morcha právě dopil a prázdným plecháčem zarachotil na stole.

"Kmotře, nalejte!" poroučel hostitel věrného kamaráda.

"Máš dost!"

"No, kmotře, tohle mi neříkejte; to víte, že jsem cakr . . ."

"Dřív zaplať!"

"Copak jsem vás někdy o krejcar ošidil? Copak mi to žena nepřeje? Nalejte!"

"Nenaleju!"

Morcha se nšklíbl; Bartoníček ten úsměv zahlédl, ale jen plivl mezi zuby a mlčel.

"Pojďte se mnou; moje Baruška má vlasy jako princezna. Ty počkej!"

Vlasař se zdvihl, vzal húl a brašnu, zaplatil a vyšel za zednikem, jenž se návsí motal k chaloupce, v které v malé světničce se ženou zůstával.

Když do světničky přiklopýtal, bledá, prací a žalem utrápená Baruška seděla tam nad šitím. Vlasař čekal venku.

"Poslouchej, Baruško, má ještě penize?" měkce a úlisně jital se Bartoníček.

"Kde bych je vzala? Víš, že jsem ti dala poslední. Počkej do zítřka!"

Chvíli mlčel.

"Baruško, je tu nějaký pán až od Chrudimě, kupuje vlasy; prodej je, bude peněz jako cucků," a Bartoníček si se zvláštním gustem *odplivl*.

Baruška se naň podívala velikýma modrýma očima a vyhrkly jí slzy.

Bartoníček je zahlédl, ale přece zavolal vlasaře.

"Tuhle se podívejte!" a strhl ženě šátek s hlavy.

Dlouhý proud lesklých bledých vlasů se vyhublé ženě rozvlnil po zádech.

"Co dáte?"

"Do slova čtyři a šátek, pěkný vlněný — takovýhle!"

"Ale já je nedám!" zaúpěla žena.

"Co nedáš — tolik peněz za trochu vlasů; však zas naresto! Střihejte!" a podržel třpytné kštice.

Nůžky v zlatém prameni zasvištěly.

Vlasař vysázel peníze, na stůl položil šátek a spěchal z chalupy; Bartoníček v patách za ním.

Baruška hlavu majíc v dlaních, seděla skloněna jako ve mdlobách — jen chvílkami zaštkala hlasitě . . .

Barák propil, těžce vydělaný groš propíjí, a teď i ty vlasy . . . Ty vlasy, které kdysi hladíval a líbával!

Proč ho má posud tak ráda? —

Pozdě v noci přišel Bartoníček nadobro opilý.

Žena již spala, a ten muž darebák padl u jejího lůžka a plakal až běda, že jí dal ustřihnout ty dlouhé zlaté proudy!

Zítra by je prodal nanovo . . .

2

U malého salónku se pootevřely dveře jen tak na dvě pídě a jimi nahlédla světlovlasá hlavička. Čtrnáctileté dívčí stvořeníčko v krátké umuděné vlněné sukynce, na niž splývaly rozpuštěné světle zlaté vlasy, vystoupilo na špičky, jiskrné oko se podívalo do položeru, ale hned opět lehounce jako velký zlatokřídlý motýl prchalo děvčátko pokojem ke kuchyni.

Tam dívčí rtíčky zašeptaly: "Ještě spí. Elzinka ještě spí!"

Paní oficiálová pozdvihla trochu hlavu, a sedíc na rozvíklané bílé židli vedle kamen, podřimovala dál. Bledovlasý dítě usedl v koutku a bavil se nad francouzskou mluvnicí, přes tu chvíli špule růžová ústa na některé slovo, po čemž vždy bílé zoubky vyvenil v čtveráckém úsměvu. Zlaté vlásky se po děvčeti vlnily jako vzácný pláštík.

U kuchyně zavrzly dveře a na práh vstoupila mlékařka, přinášejíc velký hliňák, z jehož otvoru vystupovala nafouknutá pěna smetanová. Paní oficiálová na pozdrav jen lehnce přikývla, vrásky dříve nepohnuté se jí stáhly do špičatějších hran a vlažné oči zamrkaly. Přijavši hrnek, postavilo ho na plotnu k jinému, jehož kraj oblých stěn byl lemován černými závějemi, které zvěstovaly, že se v nádobě každodenně u oficiálů vaří káva. Paní oficiálová zůstala obrácena k plotně, jako by sledovala, brzo-li plechová poklička se začne nad černým hrnkem zdvihati.

Mlékařka chvilku přešlapovala, pohlížejíc nevrle do koutka, kde na nízké podnožce do vlasů zahalená žačka dívčí školy očima a ústy kroutila, jako by zadržovala smích.

"Milostpaní, prosila bych dnes — —"

"Zejtra, Pilařko, pán si vyšel někam na procházku a peníze si nechal v kapse."

"Ale, milostpaní, už to jde na třetí měsíc!"

"Zejtra, Pilařko, zejtra!"

"Milostpaní mne třetí měsíc odkládá, pořád jen zejtra!"

"Snad nemyslíte, Pilařko, že bych vás —"

"To ne, milostpaní já bych se taky nedala, ale mně nečekají!"

"To věřím!" Milostpaní ta slova sklouzla ze rtů jako smích, ale vrásky kolem úst se nepohnuly.

"Milostpaní se nemusí smát, lepší poctivá bída — —," řekla Pilařka a zavřela za sebou; potom, jako by se byla vzpamatovala, otevřela je znova, a obracejíc starou, červeným šátkem lemovanou hlavu do kuchyně, řekla rozhodně: "Zejtra přinesu, milostpaní, naposledy!" Dveře cvakly nadobro.

Paní oficiálová se chvíli ani nepohnula; potom sedla na rozvrzanou židli a dřímala dál. Mléko na plotně bylo chvíli tiše; po chvilce se na jeho povrchu počal tvořiti kopeček — malý — větší — — a již to kuchyní svištělo a s plotny se zdvíhala hustá, čpící pára . . .

To konečně paní oficiálovou probudilo; sukní chopila hrnek za ucho, postavila ho do trouby a hadrem utírala plotnu.

"Tys to neviděla, vid', já vím, že ti bylo přitom do smíchu!" pravila malé Francouzce. "Zas bude Elzinka hubovat."

Děvčátko na stoličce obrátilo hlavičku ke dveřím do pokoje, ale honem ji sklopilo do knihy; dveře se otvíraly a Elzinka v bílé noční jupičce a takovétéž sukni stála zívajíc mezi dveřmi.

"Zas už se tady koumáte, každodenně mám takovéhle dobrytro!"

Matinka ani nemukla.

Elzinka protáhnuvši se mezi dveřmi, obrátila se do pokoje a upravovala si dopolední úbor.

Byla dívka už aspoň dvacetipětiletá, menší plné postavy, ale tvarů spíše hranatých. Přes nízké čelo jí spadaly chumáče kaštanových vlasů, malý copánek byl spojen několika jehlicemi v drdolek ne právě pěkný. Mezi nevyspalýma očima se zdvihal zploštělý nosík, nápadně podobný maminčinu.

Pan oficiál Bílek měl jenom ty dvě děti, Elzinku a Tyldu, žačku dívčí školy; Tylda příklusala po Elzince, když se toho u oficiálů již nejméně nadáli, za více než jedenáct roků, k nemalému žalu matinčinu i starší své sestřičky.

Zato tatík ji přitiskl k otcovským prsům tím horoucněji, ale ve chvilce, kdy ho nikdo neviděl, protože by byl nerad rozpustil ústa starší dcery i choti. Konečně si u oficiálů na nový přírůstek přece zvykli, jenom kdyby ta léta byla trošku volněji ubíhala, ale tak jich uběhlo čtrnáct. Tylda rostla, a Elzinka ještě stále zůstávala v rodných jizbách, ačkoliv se jí brada považlivě špičatila.

A srdce její bilo stále vroucněji . . .

Paní oficiálová se šoulavými kroky ubírala do salónku; otevřenými dveřmi zavanul do pokoje těžký vzduch, jaký táhne ráno, když se větrá, z hostinců. U oficiálů měli včera malou večeři, na kterou si Elzinka sezvala několik svých nejvěrnějších družek; rozumí se, že při tom také nesměl scházet ani pan berní adjunkt, ani pan auskultant, ani pan učitel, nejnadějnější kandidáti ženitby.

Při takové události sedával pan oficiál u Měsíce déle než obyčejně: z poškrábané staré pěnovky valil se mu čoud jako z lokomotivy a v špinavém zápisníku hospodského čárek vůčihledě přibývalo. Následujícího rána se pan oficiál "svých" nedočkal; panička i dcera hověly si ještě v nejrůžovějším spánku, když už seděl v kanceláři nad svými balíky, ulamuje časem v kapse z krajíčka nasoleného chleba. Pan oficiál nad vše rád jídal posolený chléb — tak se aspoň často přiznával pánům kolegům.

Pokračování

Brňan, který se proslavil

Rakousko-uherská monarchie se smutně proslavila národnostním útiskem celé řady národností, které se tak či onak ocitly pod jeho vládou. Vzdor tomu Češi a Moravané se v něm v posledních desetiletích stále více uplatňovali na zodpovědných místech včetně vysokých škol. Jedním z nich byl brněnský rodák prof. Dr. Ferdinand Hebra. Narodil se tam 7. září 1818 a zemřel v srpnu r. 1880. Poněvadž jeho rodiče neměli dosti času k jeho výchově, dali ho do klášterní školy v Judenburgu ve Štýrsku, kde se mu patrně velmi stýskalo, a to zanechalo trvalý vliv na jeho povahu. Tam studoval také na gymnasiu, potom na filozofické fakultě ve Štýrském Hradci a medicinu ve Vídni. Po studiích pracoval v patologickém ústavě prof. Dr. Rokytanského a věnoval se léčení kožních chorob.

V téže době tam působil jako prof. Dr. Škoda. Hebrovo jméno nám podnes připomíná jeho "maturační mast", známá lékařům celého světa. Mnozí z těch, kdo jí užívají, nemají nejmenšího tušení, že ji vynalezl světoznámý brněnský lékař.

JRC.

Benediktinský opat jmenován arcibiskupem v Londýně

Vatikán. — Papež Pavel jmenoval 53-letého opata benediktinského kláštera v Ampleforthu Basila Hume novým arcibiskupem Westminsteru; jeho předchůdce kard. John Heenan zemřel 7. listopadu 1975. Opat Hume je znám jako sympatická a otevřená osoba s hlubokým teologickým vzděláním.

Studenti v Nigerii demonstrovali proti Britsku a CIA

Lagos — V důsledku nepodařeného pravicového státního převratu v Nigerii, při kterém byl zabit gen. Murtala Muhammad, hlava státu, stovky universitních studentů v úterý napadly britský vrchní komisariát v Lagosu, vytloukli tam okna, rozbili nábytek a auta personálu; potom na americkém velvyslanectví strhli americkou vlajku za skandování: "CIA musí pryč!"

Studenti jednali následkem zprávy světového tisku o tom, že minulý pátek při pokuse o státní převrat britský vysoký komisař přijal na 15 minut vůdce povstání B. S. Dimku; z toho nesprávně vyvozovali, že britská vláda stála za tímto povstáním. Ve skutečnosti Dimka žádal komisaře o dovolení zatelefonovat z budovy komisariátu bývalému diktátoru Yakubu Gowonovi, který nyní studuje v Británii; jeho žádosti však nebylo vyhověno.

Nové případy zápalu mozkových blan v Chicagu

Chicago. — Na jihu Chicaga zemřelo na zápal mozkových blan čtyřleté děvčátko Juanita Greenová. V nemocnicích jsou na ošetření další čtyři děti, jimž je od jednoho roku do osmi let, onemocnělé touž chorobou. Jejich nemoc je však pod kontrolou, takže nehrozí nebezpečí jejich životu.

Udávila se cukrovím

La Grange, Ill. — Paní Lillian Kavalle, 54-letá, si v sobotu pochutnávala na cukroví; jeden jeho kus však namísto aby šel jícnem do žaludku jí uvázl v průdušnici a ucpal jí dýchací cestu. Nešťastná žena se zadusila.

Každoročně stovky Američanů zahynou podobným způsobem; obyčejně jim větší kus masa při jídle zacpe průdušnici. Američané totiž tradičně jedí spěšně, polykají velká sousta, aby neztratili moc času, a při jídle ze zásady mluví; proto jich více než kde jinde skončí život tímto neslavným způsobem. V mnohých restauracích nyní chovají zvláštní plastikové kleště, kterými je možno vytáhnout zákazníkům z hrdla sousto, které je snad začne dusit. Dosud však v příliš četných případech se potom musí vzdávat nešťastným hodovníkům poslední pocta v pohřební kapli.

VOICE OF THE NATION

CZECH-AMERICAN CATHOLICS

1850 — 1920

By JOSEPH CADA

(Continued from last issue)

Associated with these challenges to the old order of things was another influence, again Continental in scope, the national movement. Its principal supporters were the intellectuals and middle classes. The first desired political and the second material gains from it. In Bohemia and Moravia nationalism, however, had a unique trait, which intesified it more than elsewhere on the Continent. Apart from being an effort to identify the Bohemians politically and ethnically, it was also an instrument of economic action by which the newly appeared, yet small, Bohemian middle class tried to equal and eventually supersede in importance the German and Jewish elements, which until now had the country's industry and trade almost exclusively in hand.

The nationalistic effort of the rising middle classes found the source of its ideology and strength not so much in the glories of Bohemia's medieval past, as did other European nations, but in the nationalistic expressions of Hussite Protestantism. John Hus sought support for his dispute with the Church in his followers and appealed to the spirit of gregariousness. He preached and wrote in the native tongue and in his written work raised it from a peasant idiom to a literary language. Hus' pursuit of and stress on ethnic characteristics made him the protagonist of the Bohemian middles classes and intellectuals in the XIX and XX centuries. Their orientation towards the Bohemian religious upheaval increased during the 1800's and 1900's in proportion to the looming force of Germanization in the Austrian Empire.

The official attitude of the Catholic hierarchy towards the liberal movement could naturally be nothing but negative. Yet the Church was not opposed to an active Czech cultural renaissance. Even in the XVIIth century, when the flame of Czech nationality barely flickered, the Church produced a number of staunch defenders and advocates of Czech, among them the Jesuit scholar Bohuslav Balbín. Subsequently the nation's medieval history and way of life became objects of avid research and cultivation on the part of the Catholic clergy and laity. The occasional Czech who became a prelate in the Austrian Empire, as, for example, Bishop Valerian Jirsik, used his high office to abet and encourage the love of things Czech among his priests and faithful.

In the revival of Czech cultural and intellectual life the educational institutions of the Church as well as the monasteries rendered invaluable services. The teaching orders, particularly the Piarists and the Benedictines, were educators of many of Bohemia's poets, writers, scholars, and political figures. The Augustinians gave the world one of its greatest scientists in the Moravian abbot Gregor Mendel, the discoverer of the biological law of inheritance. The Benedictines, like their French counterparts, laid the bases to the great Compilations of original source materials dealing with the history of the Czech Crown Lands. Among the priests who worked in the patriotic vein in poetry, short story, essay, and novel were such as Karel Vinařický, Josef Kamaryt, Vincent Zahradník, Vojtěch Nejedlý, Václav Štulc, Matěj Sychra, Václav Beneš-Třebízský and a host of other lesser lights. In contrast with the liberals, who sought the roots of their nationalism in the Hussite era, the Catholic writers stressed the medieval age of the XIV century, when Gothic art flourished in Bohemia, when the country ruled the Holy Roman Empire, and the Czech people through their university at Prague, which Charles IV founded in 1348, intellectually led Central and Eastern Europe.

The adult Bohemian immigrant came to the States with a personality ripened in the spiritual, social, and political climate of his native land. His behavior and adjustment to America depended on the wealth of his cultural background. In the basic aspects of his personality he changed very moderately. He persevered, for the most part, in speaking the mother tongue, exercising authority over his family, maintaining an old world diet, and recreating as much as possible those institutions he knew in Bohemia. He invariably sought a harbor among his compatriots who preceded him to the new world and, failing in that, entered the settlements of those with whose culture he was familiar from Europe — most often the Germans. In matters of religion the mutuality of feeling between the Czech and the German-American was extremely profitable to the Bohemian.

The first Czech contingent of any size to enter America came after the revolution of 1848. This revolution was fought by the Austro-Hungarian Empire nations for the purpose of securing greater political freedom and recognition of nationality. Its tenor, due to Austria's alliance of Church and State, was anti-clerical, that is, opposing the presence of the Church in political and administrative affairs of the state The first group of Czech settlers consisted of those who favored the change in Austria but lost. Consequently, though born into the Church, many of these newcomers to America's shores had a problem to solve as far as the character and nature of faith was concerned.

Bohemian immigration to the United States began in the 1850's and was roughly divided into two chronological parts; namely, 1850 to 1890 and 1890 to 1924, when severe restrictive laws of Congress came into effect. The first era of migration was marked by an influx of predominantly skilled craftsmen, the second excelled in the preponderance of peasant or rural classes. The first entered the country with a modicum of wealth, the second was poor, though not wretchedly so. Both came through one or another of America's ports, that is, New York, Baltimore, or New Orleans. Those disembarking in the first two usually established a temporary home in them. Others, whose ocean voyage ended at New Orleans, sometimes moved west to Texas but more frequently sailed up the Mississippi to settle in the river port of Saint Louis, where at "Frenchtown," just beyond the river's levee, they established the first Bohemian-American urban settlement of any consequence.

As the introduction nears its end, it is useful to restate its purpose as a key to the understanding of the Czech Catholic group in America. Assuming that the so called "melting pot" neither melted nor fused but merely mixed or juxtaposed the cultural elements brought in by the first generation of settlers, it is apparent that the settlers never really shed their old way of life with its values, ideals, outlooks and tendencies but rather relived it, though in a modified way, at another time and in another place. As the story of the Church founded by the Bohemian in America unfolds, many of the forces and factors making the Church what it was in the old world shall come to life again. More often than once they will form the basic pattern into which the story of the Czechs in America and their Church is cast.

THE FOUNDATIONS, 1850 to 1890

The beginnings of Czech Catholic life in America date to the early days of the Bohemian settlement in the United States, when three parishes, one in St. Louis, one in Hostyn, Tex., and one a the hamlet of Greenstreet, Wis., were founded in 1854, 1856 and 1859 respectively. The three parishes were part and parcel of Czech-American cultural life. In them an attempt was made to merge aspects and phases of an old world culture with life as it existed in America. Institutions were necessary, for the satisfaction of the immigrant's spiritual, psychological, and material needs. He entered the States with a full blown personality, nurtured in a European setting, and possessed a set of values, customs, and traditions, which even several decades of residence in America could not erase.

The establishment of the three first parishes and of dozens of others like them in the pioneering years belonged to the initial experience of the pioneer's readjustment to new conditions and circumstances. Like all other things he attempted in these early years, the organization of parochial life also assumed the nature of challenge. In Bohemia the Czech took the religious institutions for granted. They were there before he was born, and they continued long after he was forgotten. Dating, for the most part, to medieval times, his town and village churches were financially independent of the faithful. They held income bearing property or received the support of the local nobility — the patron. The parishioners, at most, maintained their church by stipends for Masses or occasional gifts to the clergy.

In America, on the contrary, the establishment and the upkeep of the parish rested solely on the parishioners and became a matter of pioneer enterprise and personal self-reliance. Its branches extended beyond the building of a church, parsonage, and school. They posed the often difficult problem of securing a Bohemian speaking pastor or teachers who were to bring religion to the children in the language of their parents. The parishioner was pledged for life to a financial obligation necessary to meet current expenses and provide for the inevitable expansion of parish facilities of one sort or other. Finally, he had to become familiar with the details of parish administration and learn to cultivate the niceties of friendly relations with diocesan authorities and offices. Here the mutual trust and propriety of relationship, as will later be seen, encountered certain elements of difficulty.

The manner by which Czech-American parishes or churches and chapels were established prior to 1890 varied from one locality to another. Yet in a way every foundation followed one of two patterns. It was initiated either by a Czech, and in few instances by a German, missionary or by a handful of faithful who joined together for the purpose of raising a church and finding a clergyman to serve it.

By force of circumstance practically all Czech-American priests to 1900 at one time or another also ministered to the faithful as missionaries. They were all pastors in established parishes, yet they also travelled to neighboring villages or road crossings to hold services and administer the sacraments in a public school, wayside chapel, or even a farmhouse.

The first of the wandering missionaries bringing the Gospel to his scattered countrymen over the Plains and the prairies of the Midwest was Father Francis X. Šulák, S.J. After having spent twenty years as a priest and teacher at various *European Jesuit institutions and churches, Father Šulák* came to America by command of the General of the Order in 1865. He settled for a short time at St. John's in St. Louis, whose permanent pastor, Father Joseph Hessoun, he preceded by two months. When the latter reached America, Father Šulák left to conduct German, Czech, French and Polish missions in Missouri and by a brief stay at Chicago to assist in the erection of the first Czech parish in the city; namely, that of St. Wenceslaus. An untiring missionary, he spent the greater part of his life visiting parishes from New York to Wyoming and Michigan to Texas. His last station was the Jesuit Home in St. Louis. Feeble and sickly, he left America in 1907 and died in Poland the following year at the ripe age of eighty-three.

(Continued in next issue)

Bicentennial Exhibit

The Balzekas Museum of Lithuanian Culture cordially invites you to a reception and and official opening of a bicentennial exhibit containing the works of twenty
Living Lithuanian Artists
Wednesday, February 18, 1975, 5:30 to 7:30 p.m.,
Randolph Street Rotunda,
The Chicago Public Library Cultural Center,
Randolph and Michigan.
The exhibit will be on display through February 28, 1976.
This exhibit is being funded by a grant from the
Illinois Arts Council.

Choking on a Piece of Food

Accidental swallowing of a food particle during a sumptuous family dinner or while eating a TV snack may result in a person choking to death unless people around the victim know what to do and begin rescue efforts promptly.

"Choking on a piece of food happens to about ten people each day in this country and in each instance creates an acute medical emergency," stated Dr. Bertram W. Carnow, medical director for Chicago Lung Association, "and unless help is given quickly it can result in a needless tragedy."

To avert such a tragedy, Dr. Carnow advised people, particularly those in the food service industry and parents of small children, to become acquainted with a recently developed technique for removing a piece of food or foreign object from a person's windpipe or trachea.

Heimlich Maneuver

This technique is called the Heimlich Maneuver since it was developed by Dr. Henry J. Heimlich, director of surgery at Jewish Hospital, Cincinnati, Ohio, as an alternative to an emergency tracheoctomy which a doctor might do under such circumstances.

To apply it, a person stands behind the victim and holds him with both arms around the waist or just below the beltline. The rescuer then holds his own hands together firmly and squeezes hard · quickly while the victim leans forward with head and arms dangling.

If the victim has collapsed, the rescuer should place one hand behind the lower back and the other on the lower abdomen to apply pressure to the diaphragm.

Applying pressure sharply in this manner on the lower abdomen helps force the foreign object out of the windpipe, said Dr. Carnow, since there is always some residual air trapped in the lungs. Pressure applied below the diaphragm compresses this air and literally forces the food or foreign object to pop out.

Procedure With Infants

With infants, the same principle applies, though it may be more suitable to place the child face down across the knee and apply pressure upward along the lower part of the back.

Symptoms

Along with knowing the technique of applying the Heimlich maneuver, Dr. Carnow stressed, it's equally important to know the symptoms of a person who has swallowed something accidentally and is actually choking. They are:

1. The victim, though conscious, cannot speak.

2. The victim will turn pale, then blue or black and show great distress.

3. If not helped promptly, the victim will soon collapse and lose consciousness.

"The inability of the victim to speak is the real clue that the person is choking and not the victim of a coronary attack," Dr. Carnow stated. "Also, mouth-to-mouth resuscitation of a person who is choking may just drive the particle of food more firmly into the passageway. The victim of a coronary attack can speak and call for assistance."

Because of its simplicity and minimal risks, the Heimlich maneuver is something the layman shouldn't hesitate to apply. In some instances, rescuers have grasped the victim too high and cracked some ribs, but the alternatives are possible death or irreversible brain damage due to lack of oxygen.

Dr. Carnow also advised that anyone who swallowed something accidentally should check with a physician and remain under his care long enough to make sure that there are no complications such as pneumonia following such an incident.

Forest Preserve District Says Winter Feeding Is for the Birds

As far as thousands of Chicago-area residents are concerned, the popular pastime of winter feeding is definitely for the birds. Many persons happily indulge in the seasonal activity of bird-feeding, from their windows and backyards every year. Bird-feeding, which usually lasts from the first snowfall until the last thaw, is both educational and recrational, providing esthetic and scientific appeal.

"The ever-increasing popularity of feeding our wild birds is an indication of how much the public is interested in wildlife," said George W. Dunne, President of the Cook County Board of Commissioners, "This activity is an enjoyable hobby that anyone can do in their own backyards."

In addition to having universal appeal, bird-feeding provides a thriving business for commercial bird-feed retailers. An estimated 245 tons of feed is purchased annually in Cook County between mid-November and early April, to nourish the feathered population.

A large variety of products is available for birdfeeding. One product contains small sunflower seeds, millet, milo and peanut hearts. Another blend is similar, but substitutes 10% cracked corn, for smaller birds. Most birds favor seed, but many also enjoy insects and worms which are difficult to find in cold weather.

To attract the large variety of birds abundant throughout our area, it is recommended to use a natural brown, gray or dull green wooded feeder to attract them. Larger feeders are considered safer and healthier for birds than smaller ones, because small feeders are more apt to transmit disease. Depending on the species, the required height for a bird feeder ranges one foot above ground for song sparrows to 30 feet high for sparrow hawks.

"The main principle is: Once you begin to feed wild birds in winter, keep it up until spring," explained a Forest Preserve District naturalist, "A bird expecting your help may starve if you stop feeding it."

The best feeding times suggested by experts are early morning or late afternoon, and if possible place the feeder next to shrub or tree cover. Favorite plants are gray dogwood, bittersweeet, holly and hackberry, along with wild cherry, mulberry and cedar trees. Also providing good protection are pine and spruce trees, and especially raspberry and blackberry bushes.

Even if you don't actively feed the birds, you can always just observe them in their natural habitat during the winter months, because the District offers 64,000 acres and five nature centers to the public for their enjoyment. Both amateurs and professional ornithologists can discover over 135 feathered species in the winter time. Among the most popular are the titmouse, bluejay, nuthatch and chickadee, along with the junco, cardinal and woodpecker.

Frank J. Sluka, Sr., Died in New York

Dear Editor & Readers
of Hlas Národa:

It is with deep sorrow that you be informed of the death of Bro. Frank J. Sluka, Sr., President Emeritus of Sokol Orel, New York, N.Y., on January 5, 1976.

Although Br. Sluka was born in the United States, his parents returned to Czechoslovakia, where he received his early schooling. In 1910 his family returned to America, and he continued and completed his grammar school education at Our Lady of Perpetual Help School on East 62nd Street in New York City. In 1910, he also joined the newly formed Sokol Orel Gymnastic Society. Because of his active and dedicated participation in Sokol activities, he was elected Physical Director (Náčelník) in 1919. In 1922, Bro. Sluka was a member of the committee that purchased the original property for Sokol Orel Park, which to date is still a much cherished summer haven.

Under his leadership as Náčelník, Sokol Orel participated in numerous gymnastic and athletic activities in the metropolitan New York area and as far away as Baltimore.

His "know-how" gathered from his many years of close association with the organization's founder, Rev. Bohumil Matějů, C.SS.R., added to his many other qualifications, and resulted in his unanimous election as president in 1937.

In 1938, Bro. Sluka, along with other prominent Sokol leaders from T.J. Sokol, D.A. Sokol and Slovak Sokol, founded the United Sokols of the East. Its aim was to promote close cooperation and activities among the various Sokol groups.

As president, he guided the organization through the arduous times of World War II. Despite the difficult times and curtailed activities, Bro. Sluka's guidance of Sokol Orel was successful in the eventual repayment of the loans taken on in the purchase and development of Sokol Orel Park.

His knowledge of the problems confronting Sokol Orel, his ability to grasp the situation, and their eventual solution resulted in his re-election as president, time and again, for 34 years.

In October of 1971, Sokol Orel tendered a testimonial dinner in honor of Bro. Sluka for his many years of active and meritorious service. At the January, 1972, election meeting, he retired from the presidency and was elected honorary president of Sokol Orel.

During all these years, Bro. Sluka was a devout parishioner of Our Lady of Perpetual Help Church, and was active in parish functions. He was also a member of the National Alliance of Czech Catholics.

Please remember him in your prayers.

ZDAŘ BŮH!
Bro. Ed Babor, Jr.

Internal Revenue Service News

CHICAGO: Farmers may have to file their Federal income tax return and pay that tax by Monday, March 1.

Charles F. Miriani, IRS Director for norrthern Illinois, said that farmers who did not file a declaration of estimated Federal individual income tax by January 15 should file their 1975 tax return and pay all tax due by March 1 to avoid a penalty.

Farmers are defined as those persons who earned at least two-thirds of their 1975 gross income from farming.

IRS Publications 225, "Farmers Tax Guide," and 505, "Tax Withholding and Declaration of Estimated Tax," provide additional information and are available free at IRS offices.

* * *

Taxpayers Ask IRS

This column of questions and answers on federal tax matters is provided by the local office of the U.S. Internal Revenue Service and is published as a public service to taxpayers. The column answers questions most frequently asked by taxpayers.

Q. I will not earn enough this year to be required to file a tax return, and I have had no taxes withheld. I am told that I should file a return anyway because I may be eligible for a rebate from the government. Is this true?

A. Yes. This year, some taxpayers with earned income (wages and salaries minus any sick pay exclusions, plus tips and self-employment earnings) below $8,000 may be eligible for a tax credit from the government. If your credit is more than the tax you owe, or if you owe no tax, the tax credit will be sent to you. For this reason, it may be advantageous to file a return this year.

To be eligible for the earned income credit, you must maintain for an entire year a household which includes at least one dependent child under 19 years old (or a student), and have a taxable year that represents twelve full months.

The credit is 10 percent of earned income if you make $4,000 or less. That's maximum credit of $400. If you earn over $4,000, this maximum credit is reduced by 10 percent of the amount over $4,000.

For example, if you earned $4,500, you must subtract $50 that's 10 percent of the extra $500, from the maximum earned income credit. When your income reaches $8,000, you no longer receive any credit.

Q. I own a small repair shop with two employees. When should I give them their W-2 Forms?

A. You should distribute your employees' Forms W-2, Wage and Tax Statements, as soon as possible after December 31, and not later than January 31. You must furnish the statement to each employee from whom you have withheld income tax or would have withheld tax if the employee had claimed no more than one withholding allowance.

If the employee leaves during the year and is not expected to return, you must furnish a W-2, or the equivalent, no later than 30 days after the last wage payment.

Q. We were married in early December, 1975. Are we allowed to file a joint income tax return even though we have been married for only a short part of the year?

A. Yes. If you are married on the last day of the year, the IRS considers you married for the entire year. But remember, if you do file a joint return, you cannot be claimed as a dependent on another taxpayer's return.

CARNIVAL IN MID-AMERICA

By John J. Vacek

No one will deny that the weather of the past few weeks in Chicago certainly has been wintry. It has been cold and depressing. Our Central European tradition offers a cure for such ills — carnival. Now, I do not mean the carnival that most Americans will immediately think of when the word is mentioned. This is not a carnival with a ferris wheel and a merry-go-round, rather it is a season, a time of the year. In fact, sometimes in Europe it is known as the fifth season. Carnival is that time of year between New Year's and Ash Wednesday when everyone celebrates. The word carnival, itself, is derived from the Latin word "caro (-nis)," meaning meat, and "vale" — meaning "good by." This is the season of meat eating and merriment before the meatless, fasting season of Lent. Of course, the pace of the merriment increases until the frantic celebration of Mardi Gras, the great Tuesday before Ash Wednesday. The carnival season itself is much longer than most Americans realize. Every weekend the people of Munich and Nice and Rio celebrate until the great Mardi Gras. Carnival is celebrated in most Catholic countries, except Ireland. Unfortunately, American Catholicism has been influenced greatly by Irish traditions, and carnival was not among them.

We can see the very much alive vestiges of carnival or Karneval in terms of our own Czech-American tradition right here in the pages of Hlas Naroda. Now during the coldest winter weather we are celebrating the most heart warming and elaborate social events of the year. The season started on January 31 with the Allied Czechoslovak Societies' Debutante Ball. It was continued with the Klub Domov's celebrated Mumraj, and will continue with the Czechoslovak National Council's Debutante Ball on February 21. While only the Mumraj was an out and out "Karneval" Ball, all of these events are in the tradition of balls and celebrations held during the carnival season. One of the highlights of this year's **Mumraj** (pronounced "moom-rye") was the recreation of **Karneval** in the typical Czech village of yesteryear that is so often the scene of Czech literature and opera. Our cast of characters entered to the opening chorus of that quintessential Czech opera, Smetana's **Bartered Bride.** All the figures of the Czech village were there, the Starosta (mayor), the young girls, chimney sweep, goat, old women, and, of course, the dancing bear. These stock figures form a kind of Czech **commedia dell'arte.** They have come down from traditions that are hundreds of years old and represent memories of a way of life that is gone and almost forgotten, but forms a definite part of our cultural heritage.

The Hlas Naroda has also been carrying news of events during the Carnival seasons in cities other than Chicago. If you are still in a celebrating mood after attending all of the Czech balls and dances, you can find information of still more carnival balls being held by the organizations of other nationalities which celebrate carnival. There are numerous balls being held by Slovak, Polish, Lithuanian, Austrian, and German groups. The German carnival season is called **Fasching** in Bavaria and Austria. Fasching is the time of the carnival "fool" (a kind of court jester). On Ash Wednesday along the Rhine a mock funeral procession is held in each town. The carnival "fool" is dead. A papier-mache figure is burned in effigy. Carnival is dead for another year. So, before Carnival dies and the lean days of Lent are here, go out and celebrate, and thank our ancestors for the wonderful institution of carnival.

May the radiant rays from His Heart Divine
Bring peace and joy as your Valentine.

"Voice of the Nation,"
You make a weekly visitation,
'Tis looked forward to with jubilation,
So I offer you my glad
"Congratulations"
And as a thank-you of mine
Am sending you this Valentine.

Sister Agnes Marie, O.S.F. (Pechouš)

Many thanks, Sister Agnes Marie, O.S.F.
We need such encouragement and prayers.

JUDR. FRANCIS HRADIL:

AMERICAN CZECHOSLOVAKS:

Towards the Eucharistic Congress of 1976 in Philadelphia

Czechoslovaks are always rejoicing in their belief in the spiritual presence of Jesus Christ's body and blood — the new and perpetual covenant. They became devoted Christians in 863 through the missionary work of Saints Cyril and Method.

The altar's tabernacle as the container for the sacred bread, consecrated in the Mass into the body of our Lord, was built in all Catholic churches of their native country since the ninth century. St. Wenceslaus, the Duke of Bohemia, was assassinated at the gates of the church in Stará Boleslava — town — when he hurried during the early hours of September 28, 929, to participate in the liturgy. He prepared the bread and wine to be consecrated in the Mass. He served as the acolyte to the priest, receiving the Blessed Sacrament every day.

The Emperor of the Holy Roman Realm, Charles IV (1330-1378), the loved Father of the County, the King of the great Kingdom of Bohemia, continued the veneration of the Holy Eucharist as St. Wenceslaus and his followers, dukes and kings of Bohemia, did. All Czechoslovak people endured their respect with their firm belief in the Eucharist up to the present day. Their inspiration always sustained to God's Will in all things, which are to be found in Christ — their Eucharistic victim.

Czechoslovaks composed highly melodic Eucharistic songs and prayers (see: Visits to the Blessed Sacrament by St. Alphonsus. The Archbishop of Prague in the XIVth century (Jenenstain) introduced the devotion to the Eucharist by the people on every first Sunday of the month. The miraculous statue of the Infant of Prague — the best delegate from Czechoslovakia into the whole world — belongs to the Czechoslovaks' spirit of their virtue to the Eucharist. The unforgotten national Eucharistic Congress in Prague in 1935 showed the Eucharistic love of the nation to the world.

My native countrymen in Czechoslovakia will be prohibited by the atheist Communist government to join the Americans of Czech origin (cca 4 millions in the U.S.A. and Canada) in Philadelphia at the Eucharistic Congress in August this year.

Therefore, under the inspiration by the Church's hierarchy of Czechoslovak origin in the United States (Archbishop of Indianapolis: Most Rev. George Biskup; esp.: Most Rev. Bishop of Galveston-Houston, John Morkovsky; Rt. Rev. Abbot Thomas Havlik, O.S.B., in Lisle, Ill.), all Catholic clergy, the National Alliance of Czech Catholics, the Czech-American press, fraternities and clubs in the U.S.A. with Americans of Czechoslovak origin — writers, scientists, thinkers, architects — the Czechs' Committee for the 41st International Eucharistic Congress was established.

The head organizer, Rev. Ludvik Nemec, S.T.D., Church historian and university professor, with his local committee in Philadelphia announced the first steps of the Czechs' Committee: establishment of the area sections, with the Board of Directors (also for Colorado: Mr. Francis Hradil, JUDR, 1830 S. Reed Ct., Denver - 80226).

The Headquarters: Chestnut Hill College, 9601 Germantown St., PA, 19118.

The Czech Observance: — From August 1 thru August 8, 1976.

Impressing complete program of Czechs:

Saturday, August 1, is the special day for natl. groups, their liturgy and cultural events. Procession of nations.

Sunday, August 2, is the universal religious event.

Saturday, August 7: liturgy in Czech in St. Peter's Church at 11 a.m.

American Czechs will make their own veneration to the Blessed John Nepomuk Neumann, of Czech origin, who was the fourth Bishop of Philadelphia: August 7, at 10 a.m. to 2 p.m.

Sprinkler Systems for Nursing Homes Will Be a Must

Mayor Richard J. Daley submitted to the City Council on Feb. 4 a proposed ordinance requiring that sprinkler systems be installed in all new and existing nursing homes in Chicago. The Mayor said the ordinance is a recommendation of the special five-man panel appointed by him following the tragic fire at the Wincrest Nursing Home. He noted that Chicago's Fire and Building Codes are now stringent. "The sprinkler amendment to the Building Code is necessary to make certain that everything humanly possible is done to protect the lives of all the men and women who live and work in nursing homes."

The sprinkler systems must be installed within one year of enactment of the ordinance. As an immediate precaution for the protection of persons in nursing homes, the Mayor said he will ask the City Council to enact a Fire Code regulation requiring all nursing home personnel to receive formal training by the Fire Department in handling emergency situations. The personnel would be retrained every six months.

Also submitted by the Mayor to the Council was an ordinance pertaining to new nursing homes which will require the construction of a stairwell at the end of every corridor to provide for better access and egress. Building Commissioner Joseph F. Fitzgerald, Jr. said this Building Code amendment will prohibit dead-end corridors and enable swifter removal of patients in an emergency situation.

TO OUR GOOD FRIENDS AND READERS

As "HLAS NÁRODA" is a different newspaper than KATOLÍK and NÁROD, which ceased publication last December, and is under a different administration, that we may publish the HLAS NÁRODA, we must have the means to do so. We kindly request our readers to send in their subscription early. It is $15.00 per year in U.S.A., $16.00 in Canada. Our every edition costs us a thousand dollars, even though we, the editors, labor without recompense. We would very much appreciate your recommending our newspaper to others and sending us their subscription.

Thank you and God bless you.

Fr. Vojtěch Vít, O.S.B., editor.

Name .....

Address .....

City ..... State ..... Zip .....

Subscription $15.00 per year

Send to: HLAS NÁRODA, 2657-59 S. Lawndale Ave., Chicago, IL 60623